

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaa

Bayram Davulu!

BULENT
SEREN

100 APARTMAN DAİRESİ

10 ADET 100.000 TL.

500 ADET 1.000 TL.

1962
YILINDA DA
EN FAZLA
İKRAMİYE
VEREN
BANKA

200 ADET 5.000 TL.

VE 45.000 HESAP SAHİBİNE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

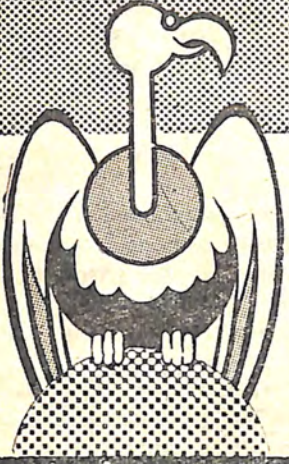
Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız İş Bankasıdır.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Efe VÂ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rifat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nihar Tüblek, Semih Balçoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Seren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Saka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatu : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 2 — Sayı : 32

8 Mart 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKBABA

Kansız Zafer!

GELİNİZ, beraber düşünelim: Bir 27 Mayıs sabahı, toprakları dikmiş tankların caddeler boyunca dizildiğini gördük. Kime karşıydı ordunun bu ayaklanması?.. Eskişehir yolunda uçakların kovaladığı arabada kim vardı?.. Çankaya'da, Cumhurbaşkanlığı köşkünün saran silâhlara direne direne teslim olan kimdi?.. Ciplerle, kamyonlarla evlerden kimleri topladılar?.. Yassıada'ya kimler tıklandı?.. Yüksek Adalet Divanı önünde günlerce, haftalarca, aylarca kimler kekeleydi, kimler terledi, kimler cezalara çarpıldı?.. Kayseri Cezaevinde kimler, kimler, kimler yatıyor?..

İşaret parmağınızın okuyla gösterebileceğiniz bir Halk Partili var mı?.. Bir tarafsız vatandaş var mı?..

Bütün suçluları tek damga altında toplayabilirsiniz: D. P.!

Son seçimlere, yeni bir Anayasa ile bu hava içinde girdik.

İstenilen, batılı bir demokrasi anlayışı içinde vatandaş oylarıyla iktidâr sonu iktidârını kurmaktır.

Huzursuzluğun, bir anda diken diken fişkıran tohumları o günlerde atılmıştır.

Yeni partilerin bütün sözcüleri,

muharrem «sine-zen» leri gibi Yassıada mersiyeleriyle döğünüyorlar, yumruklarını, tarihine yakışır bir büyüklük içinde susan Halk Partisine sallıyorlardı.

A.P. ile Y.T.P., Demokrat oylarını avlama yolunda, dizginleri avuçlarından kaçırmış bir yarışa kapılmıştı: Biri, seçmenlerin huzuruna, Namık Gedik'in gözü yaşlı, dilsiz karısını çıkarırken, öbürü, kaskatı bir yürekle, seçim listesinin başına Menderes'in toy oğlunu oturtuyordu!

27 Mayıs ötesi seçimlerine, işte bu hava içinde girdik ve oy sandıklarından bu tertip listelerle çıktık!

Tarlası ekimsiz, otlak çayırsız, köyü okulsuz, okulu öğretmensiz, ticaret dengesi bozuk, bütçesi açık, hazinesi tamtakır bir Türkiye, kendisini yaralı elinden tutacak, dermansız gövdesini kaldıracak gücü bekliyordu. Bu, yeni seçimlerin getirdiği iktidâr olacaktı.

Ne oldu?.. Çözüm bekleyen düğüm düğüm meselelerin hepsi bir yana, ağızlar ve kalemler, Kerbelâ mersiyesi gibi tek ağıt tutturdular: Afl...

Seçim sonrası yeni bir edebiyat

doğdu: Şöhreti Kayseri pastırması aşan bir Kayseri edebiyatı! Saçları vakitsiz ağarmış genç anneler, gözleri yaşlı babasız çocuklar bu edebiyatın yarattığı kahramanlardır.

Gün oldu, Meclis çoğunluğunu Kayseri Cezaevi topladı. Oy sandıklarından, Türk milletinin değil, Yassıada sanıklarının vekili olarak çıktıklarını sanan politika sapıkları gördük!

Yassıada suçlularını affetmenin tek mânası vardı: 27 Mayıs suçları dırmak!

Buna razı olacak kılıç da yoktur, kalem de!

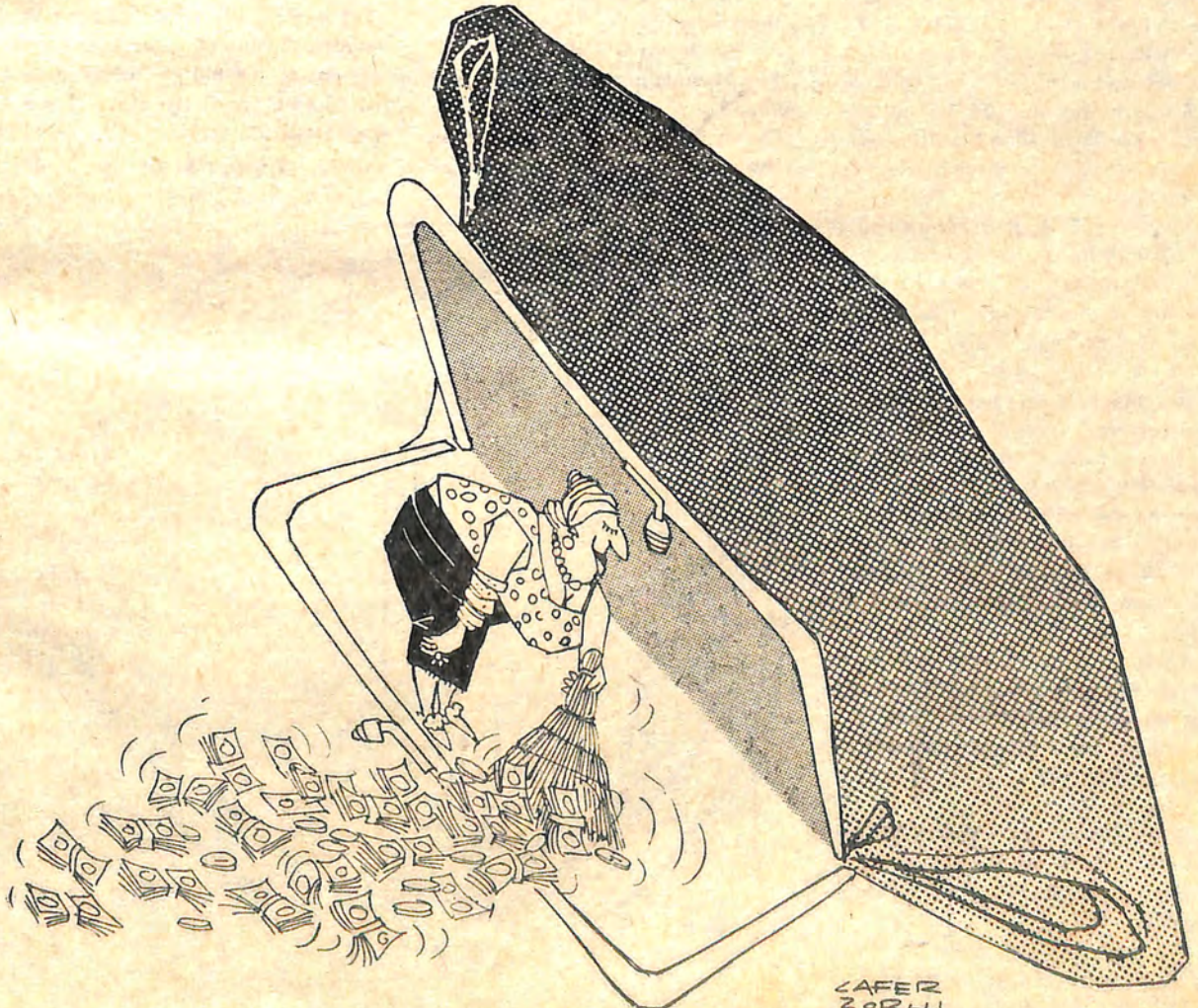
İnönü, yüklendiği tarihi sorumluluğun ağırlığı altında, içi kan ağlayarak gülümsüyordu.

Bu gidişin, bu azgın, bu gözü dönmüş gidişin bir sonu olacaktı elbet. Bu son, az daha, her şeyin, her şeyin, her şeyin sonu oluyordu.

Türk ordusunun ihtiyar kumandanı İsmet Paşa, karada, denizde, havada, genç arkadaşlarının güvenine dayanarak, zaferlerin en güzeli olan kansız bir zafer kazanmıştır.

Patlamayan silâhlara selâm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bayram temizliği!

Bir Başka Sosyete

BİZ referandum, anayasa, seçim, parti, koalisyon, ayarlama, inceleme, af, huzur, senatör, yuvarlak masa falan, filân gibi lâflar içinde sözde siyasî bir çekişmeye dalıp gitmişken, galiba işin esasını, yani milleti unutmuşuz!

Şayet lâfın biraz daha doğrucasını isterseniz, bu memleketin sözde aydın geçinenleri olan bizler, bu milleti tanımıyoruz...

Bildiğiniz gibi, son zamanlarda gazetelerimizin hemen hepsinde birer «fısıltı», birer «zırlıltı», birer «dırıltı» sütunu peydahlandı.

Bu sütunlarda her gün hepimiz, adına: «Yüksek sosyete» dediğimiz âlemin, daha çok gece kulüplerinde geçen serüvenlerini okuyup durmaktayız.

«Tanınmış fabrikatörümüz falanca beyin güzel refikası Leylâ Fıkırdak hanımın üzerinde gargantine üstüne organtine işlenmiş harikulâde elegan ve dalgalayan bir «dömi parizyen» «nüozet» vardı.

«Meşhur zenginlerimizden filanca beyin meşhur üçüncü eşi Nilüfer Oynak hanımın arkasında...»

Siz bu cümleyi isterseniz: «Sıra bekleyen azılı çapkın vardı!» diye bitirebilir ve yüksek sosyetemizin gece «ahvâlini» anlatmayı, bu minval üzere dilediğiniz kadar sürdürebilirsiniz!

Fakat bizim topyekûn unuttuğumuz şey, bu Leylâ Fıkırdak hanımlar, Nilüfer Oynak hanımlarla benzerlerinin arkasında koskoca bir millet olduğudur.

Ama unutmıyalım ki, bu milletin de, o yazarlarımızdan hiç iltifat görmeyen kendisine mahsus nice sosyeteleri var...

İçler ne sık sık giren bir vatandaş sıfatıyla, lütfen müsaade etmez misiniz, bugün ben de sizleri, o kahramanları meçhul sosyetelerden birinde gezdireyim?

★

Bir sabah, İzmir'den Balıkesir'e gidecektim.

Trenin hareket saatini yanlış öğrenmişim: Meğer, mübareğin kalkmasına daha iki saat varmış!

Vakit sabahın yedisidi...

İstasyon civarında bir yer bulup oturarak, bu iki saati geçirmek lâzım.

Oralarda o saatte açık olabilecek, böyle bir yeri nerede bulabileceğimi bir resmî polisten sordum.

«Şurası var!» diyerek parmağı ile bir yer gösterdi.

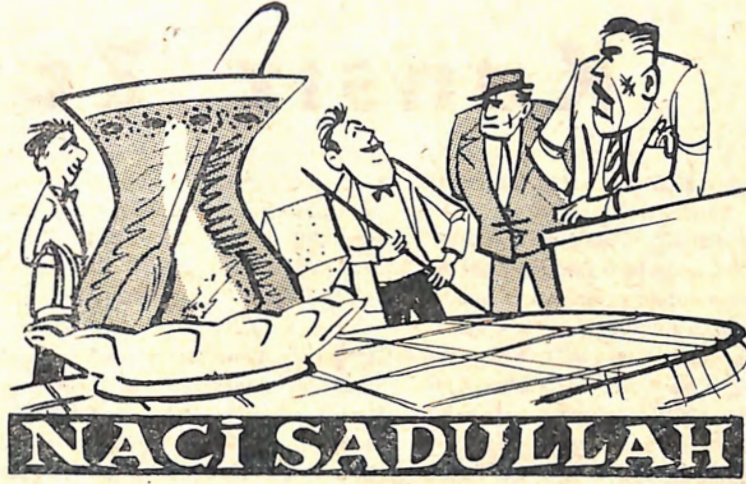
Girdim.

Girer girmez de, anladım ki, burası bir meyhaneydi.

Hem de, üçüncü sınıf bir halk meyhanesi!..

Şüphesiz, sabahın yedisinde oraya giren ilk müşteri ben olmuştum.

Hayret!.. Çürük anason kokulu boş meyhanede, o saatte hiç bir dev-

let dairesinde görülemeyecek bir faaliyet vardı:

İki garson, ortalığı temizliyorlardı. Birisi, kunduralarını, çoraplarını çıkarmış, pantolonunun paçalarını diz kapaklarına kadar sıvamış, yalın ayak, biraz evvel ıslamış ve kepeklemiş olduğu yerleri süpürüyordu.

Öbürü, sabunlu, ılık suyla doldurulmuş bir kovayı yanında taşıyarak, ve bezini o suya batırıp çıkararak, masaların, hepsi de yağlı, ve cıgara yanıklarıyla çiçek bozuğu bir surat dönmüş muşamba örtülerini siliyordu.

İkisi de, bu milletin henüz otuzuna varmamış çocukları idiler. Sıhhatli ve neş'eliydiler.

«Çay var mı?» dedim.

Masa sileni:

«Var beyim!» dedi.

Temizlenmiş masaların birine oturdum.

Çayım geldi. Cıgaramı yaktım. Ve trene daha çok vakit olmasına ar-

tık hiç eseflenmeden bu milletin, hattâ bir meyhanede bile sabahın saat yedisinde başlıyan sevimli çalışma hayatını dikkat ve rikkatle seyre daldım.

Onlar beni köşemde unutmuşlar, kendi âlemlerine dalmışlardı.

Ortalık süpüreni, bir taraftan işini görürken, bir taraftan da...

«Hayatın nesi var ellerde kalan?...» diye bir şarkı tutturmaya başlayınca, öteki ona çıkıştı:

«Ulan inek, sabah sabah seçim nutkuna başlama... İlle anıracaksan, adam gibi bir makam tuttur!»

Bu sözleri söyliyenin sesi ve kaşları öyle çatık ki, fena halde öfkelenmiş sanırsınız...

Fakat sizin bir dövüş çıkması ihtimalini düşünerek tasalanmanıza rağmen, o, - sanki o sözleri söyleyen kendisi değilmiş gibi - işine devam ediyor.

Öteki, şarkısını kesip, aynı ciddi

görünüşlü öfkeyle, fakat aynı sükunetle cevap veriyor:

«— Haydi ordan soytarı... Sabah sabah bana bılaşma... Makam, makam diye tutturup patiden mi kovduracaksın beni?...»

Sosyetemiz, ve dekorumuz, ana çizgileri ile işte budur.

Bu sosyetenin havasr da bu!..

Derken, bu meclise, kapıdan iki yeni aktörümüz katıldı.

Birisi «habeş» esmeri... Ona: «Arap» diyorlar...

Yanıdaki, kumral, iri, ve bıçak yaralı suratı gangster filimlerinin kahramanları gibi, fena halde asık bir adam. İçeri girdiği zaman kendisini: «Merhaba Arap!» diye selâmladıkları adam, patronu sordu.

Masaları silen garson işine fasıla verip doğrularak ellerini kalçalarına dayadı:

«— Neyine lâzımmış senin patron?...»

Arap kaşlarını çatı:

«— Bana patron lâzım elbet... Senin gibi masa süngeriyi konuşacak değilim ya?

«— Öyleyse sen Çatlak Melâhatın terzihanesine git... «Patron» terzihanelerde bulunmuş!

«— Ülen geç onu sen... Ben kombinezonluk «patron» istiyorum.

«— Ne, kombinezonu?

«— Şu masa meselesi... Sizin patron dün gece: «Bize birkaç masa lâzım!» dediği zaman, benimle dalga geçmemişti ya? İşte bu efendinin elinde, onun isteğine uygun masalar var.

Buldum getirdim. Bunu patronla anlaştırmamın bir kombinezonunu bulursak, size de, bize de birer ekmek parası çıkar ağabey...»

«— Atma ülen Arap, atma... Yuvarlak masa kombinezonu bu... Üç tane masadan, hem bu yarma, hem sen, hem biz, hem patron otlayabilir mi?

«— Ülen biz sana bir koalisyon teklif ediyoruz... Sen ister yansaşsın, ister yansaşmazsın... Ama iş böyle fazla incelemeye dayanırsa, biz de esaslı plânlamaya gideriz sonra...»

«— Haydi ülen haydi, sabah sabah huzuru bozma...

«— Sen huzuru geç de, bu efendiden af iste!..»

Arap, bunu söylerken, yanında duran iri yapılı, suratı gangster yarahtı adamı gösteriyordu:

«— Çünkü, dedi, sen buna «yarma» dedin! Bana söylesen ben hazmederim ama, bizden olmıyanlar yemez o lâfı!..»

Bu sefer ortalığı süpüren garson söze karıştı:

«— Ülen Arap, besleme basın gibi araya fit katma... «Yarma» demek, fena bir şey değil ki... Şeftalinin yarmasına hepimiz göbek atmaz mıyız?...»

İriyarı adam sırtı:

YAZISIZ!

«— Boş ver kardeşim, biz de sizdeniz, biz «Yarma» lâfına kızmayız!..»

Bunun cevabını, masaları silen garson verdi:

«— Hah şöyle ağabey... Ben zaten senin ne adam olduğuna daha ilk bakışta suratından anlamıştım...»

Arap, iri yapılı adama döndü:

«— Ne yapacaksın ağabey... Bunlar beyle işte, it alay!..»

Sonra, bakımsızlıklarına rağmen, nasıl o kadar beyaz kalabildiklerine şaşılacak kadar beyaz dişlerini göstererek güldü:

«— Sen şimdi kongre nutkunu kes de esasa gel: Ne zaman teşrif eder sizi zampara patron?...»

«— Ülen hürriyet var şimdi... Camı ne zaman isterse o zaman gelir!..»

«— Peki, öyledir de, sen ne diye «Kancheşme» horuzlarından evvel ayaklanıp bu kovanın içine düştün?..»

«— Eeey oğlum, her şeyin bir yolu, yordamı var... Hele grev hakkı bir sağlama bağlansın da, ondan sonra görürsün sen...»

«— Ne olacaktı ondan sonra?

«— Ne olacak ulan... Ondan sonra sen buraya sabahın yedisinde geldin miydi, iş başında patronu bulup:

«— Garson Mürteza geldi mi?...» diye beni soracaksın!.. Patron: «Grevde!» diyecek!..»

«Akşam geleceksin: Ben yine grevde!.. Ertesi sabah geleceksin: Ben yine grevde!.. Daha ertesi sabah geleceksin: Ben yine grevde!..»

«— Yaaa... Ne zaman çıkacaksın grevden?..»

«— Hiç çıkmıyacağım... Ben bir kerre şu greve girebilsek diye kırk yıl beklemişim: Bir defa girdikten sonra bir daha çıkar mıyım?...»

«— Ülen, ülen, bana numara yapma... Sana: «Sosyal adaletçi diye bir çamur atarım, on sene hamamda yatsan, kirini kabartmadan çıkarsın!..»

Onlar, insana hemen kavga edeceklermiş tasasını veren bu şakaşmalarına böylece devam ederken, hiç, ama hiç gölmüyorlardı!

O anda içim sızladı:

İşte «yüksek sosyete dedikoduları dışında kalan halkımızın pek çok özelliklerinden birisi de buydu: O, tıpkı içinden ağladığı gibi, içinden güliyordu!

Saatıma baktım: Trenime yetişmem için hemen kalkmam lâzımdı.

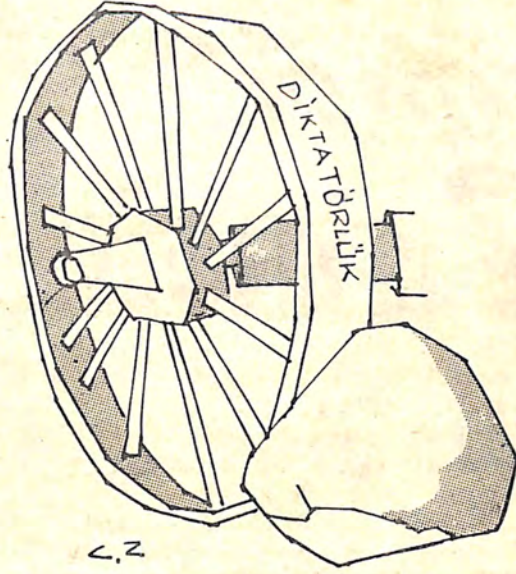
«Hesap! dedim.

Garsonların sofrası sileni karşıma dikilerek, âdeta, sanki hesap vermekten kaçan bir müşteri imişim de beni paylıyormuş gibi, kaşlarını çatı:

«— Ne hesabı o beyim? Meyhanede bir sabah çayının hesabı mı olmuştum?..»

Ve sonra gülümseyerek ilâve etti:

«— Hem deminden beri o kadar

Arabaya taş koydum...

Ben bu yola baş koydum!

kafanızı ağrıttık... Şimdi sizden bir de üste para mı alalım?..

Ben, mahcup, memnun, minnettar, ve birbirine karışmış daha binbir duygunun başına aynı zamanda üşüşmesinden doğan bir sersemlik içinde şaşkın, kapıya doğru yürürken, Arap:

«— Gördün mü dedi, müşteriyi kaçırdın işte...»

Ve bizimki, aklınca alçalttığı bir sesle ona cevap verdi:

«Yavaş söyle ülen şaşal, onu kaçırın sensin!.. Herif gidince bir referandum yapalım da, kabahat kimdeyse çay parasını o uçlansın!..»

Naci Sadullah DANIŞ

Acaba nasıl görecek?

Ege Tıp Fakültesi Profesörlerinden Salâhaddin Erbakan, Elâzığ'lı bir vatandaşa ölü gözü takmış... Demek, yıllardır dünyaya kapanmış iki pencere açılacak ve Elâzığ'lı vatandaşımız karanlıktan aydınlığa çıkacak...

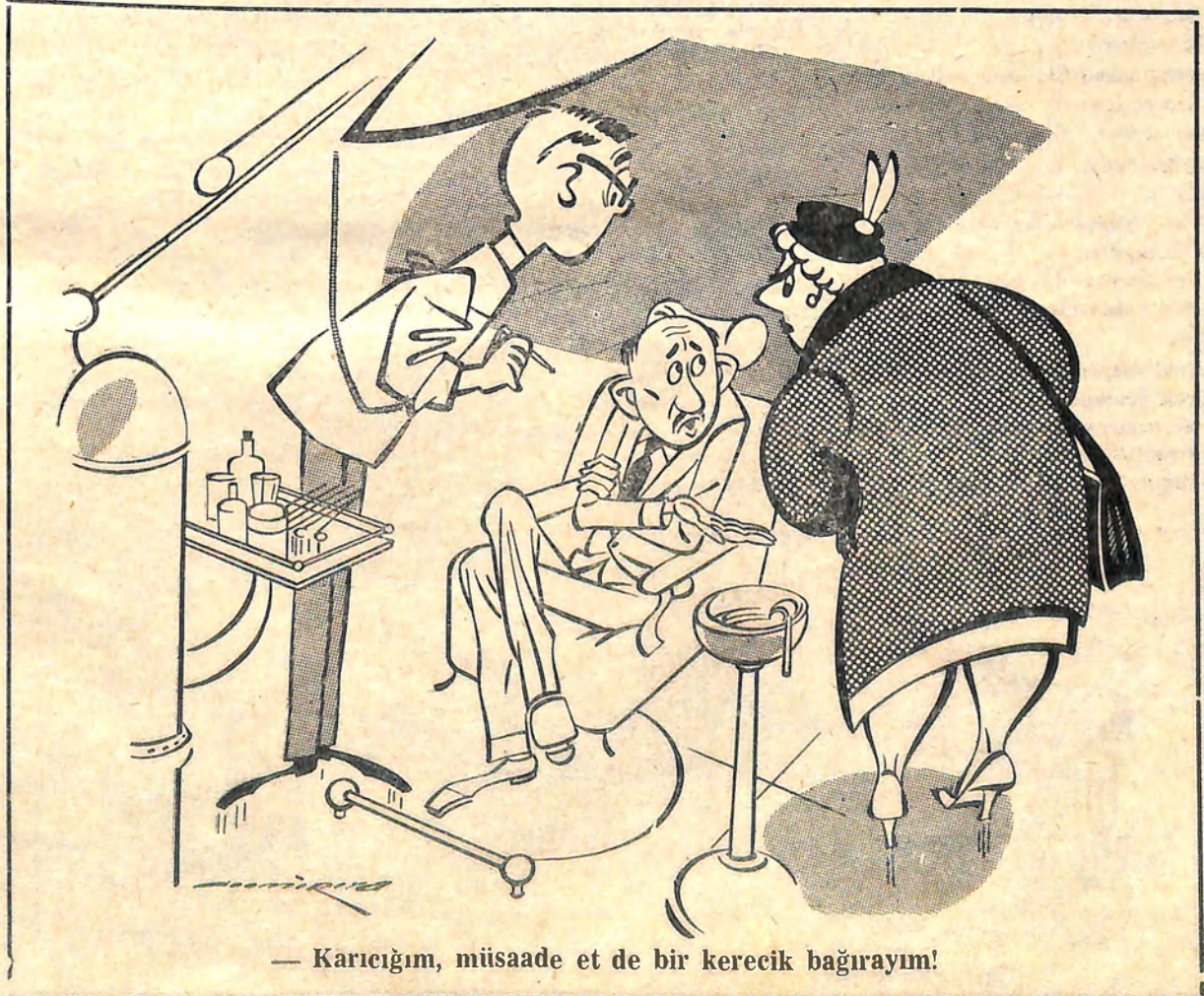
Bizim merak ettiğimiz şu: Dünyayı nasıl görecektir acaba?..

Ortada değişen iki şey var: Biri, değişen gözler.. Öbürü, değişen dünya!

Acaba bu hasta Anadolu çocuğuna kimin gözlerini taktılar?.. Eğer, gün görmüş, dünya görmüş bir zengin gözleri ise vay Elâzığ'lı'nın başına gelenler!.. Baba evine dönünce, kimbilir, gördüklerini ne kadar yadırgıyacaktır!

Ancak, başkasının gözleriyle dünyayı görecektir bu vatandaş, kendi gözlerini kaybedeli tam ondört yıl olmuş... Şimdi, yeniden gözlerini açınca son defa gördüğü ondört yıl önceki dünyayı, o 1948 dünyasını bulabilecek mi?..

Korkarım, belki de dünyayı gördüğüne pişman olacak!

— Karıcığım, müsaade et de bir kerecik bağırayım!

Hakaret ha? Rifat Ilgaz

FELEK bizi her boyaya soktu çıkardı. Hani ne derler, bir fistükimiz kalmıştı, o boyaya da girdik.

Öğretmenlik de yapmıştık adam kutluğunda... Yaz gelmiş, karneleri vermiştik. O park senin, bu sokak benim dolaşıp duruyorduk. Aldığımız üç otuz para aylıkla Park Otel-lerde, Ada Palaslar'da cirit atacak değildik ya...

Bir gece, okul kâtiibiyle kenar meyhanelerden birinde ucuz ucuz kafaları bulmuştuk. Şarap içmiştik bardak hesabı. Sonra köktü bir kahveye, tavlaya başladık. Vuruyoruz, kırıyoruz derken, baktım saat on biri bulmuş... Ev biraz uzakça olduğu için:

«Haydi bana müsaade...» diye bir dolmuşa atlamıştım ki noktadaki polis elini kaldırdı:

«Duuur!...»

Şoför ters ters baktı:

«Ne var abl?»

Ben acımağa başlamıştım, «Ver ehliyetini!» diyecekti herhalde. Hayır, öyle olmadı. Birden bana döndü:

«Ver hüviyetini!»

«Ben mi?» dedim.

«Evet, sen!»

Kabak bizim başımıza patlamıştı: «Neden icabetti bu?... Anlıyamadım!» dedim

«Sıkı yönetimden hiç mi haberin yok?»

«Var... Olmaz olur mu? Ama durup dururken...»

«Ver hüviyetini... Lâf istemem!»

«Peki ama kimseden istemeyip de... Benden...»

«Çok konuşma, ver hüviyetini!»

«Yok yanımda!»

«Ne uzatıyorsun lâfı?... Yok deyip çıksana işin içinden!»

«Yanımda yok ama... Siz eğer hü-

viyetimi ispat etmemi istiyorsanız...»

Dolmuşun kapısını açtı. Kolumdan tuttuğu gibi çekti dışarı! Beni uğurlamak için durakta bekleyen arkadaş, sokuldu polise:

«Efendim!» dedi, «Arkadaş, benim kâtipliğimi yaptığım okulda matematik öğretmenidir. Adı da Salih O-kutur. İşte benim hüviyetim...»

Ona ters ters baktı:

«Avukatı mısın onun sen?»

«Hayır!» dedi, «Sadece onun hü-

«Karakolda ispat edersen! Yürü!»

viyetini ispat edecek du umda bir kâtip... Okul sırada... Kapının anahtarı cebimde... Gider sicil defterini yüklenir getiririm!»

«Arkadaş!! Senden bir şey soran mı var?... Çek arabayı! Allah Allah! Ne vükela adamlar var memleket-te... Bırak da vazifemizi yapalım be!»

Dolmuş kalktı, gitti. Üç beş me-raklı kaldı ortada...

«Yürü!» dedi, «karakola!»

Karanlığa doğru acı acı düdüğüni üflledi. Bir bekçi görüldü karşıdan:

«Sen bekle noktada da...» dedi, «Şunu karakola götürüreyim!» Sonra bana döndü:

«Yürü bakalım!»

İtmeyle vurma arası bir tartakla-ma... Kapaklanmamak için memura doğru uzattım elimi...

«Vay!» dedi, «Yumruk sallıyorsun ha!»

Tepem atmıştı:

«Ne yumruğu be!» dedim, «Biraz yavaş olsana... Karakola gitmem di-yen oldu mu sana?»

«Zabıtaya hakaret ha!... Bekçi gördün ya... Bana yumruk salladı. Üstelik ağzını da bozdu, şahitsin! Sen de gel karakola...»

Seyircilere döndüm:

«Siz de şahit misiniz?» dedim, «Ha-karet etmediğime!»

Kimsede ses yok... Bu soru benim

hiç işime yaramadı, o faydalandı bundan:

«Açıkgöz!» dedi, «Yalancı şahit topluyorsun ha! Yürü bakalım sar-hoş herif!»

Bu sefer tartaklama, daha kökten oldu. Ayaklarım kesildi yerden. Te-pe taklak gittim. Artık kan beyni-me fırlamıştı:

«Yahu!» dedim, «Biraz yavaş ol-sana... Ayıp değil mi?»

«Yürüüüü!...»

Yürüdük. Karakol da uzak değil di zaten... Bizimle birlikte arkadaş da gelmişti. Onu sokmadılar komi-serin odasına. Ben, bekçi ile polisin ortasında girdim içeri. Komiser:

«Kim bu?» dedi.

«Sözüm ona öğretmen... Kendisi öyle söylüyor. Hüviyet sordum, ha-karet etti bana, yumruk salladı, a-ğır elfaz kullandı!»

«Yani zabıtaya hakaret!»

«Evet efendim! Üstelik de ağır sarhoş...»

«Sarhoş ha!... Söyle bakalım, ne iş yaparsın sen?»

«Söyledi ya, öğretmenim... Az iler-deki orta okulda...»

«Utanmıyor musun? Bir de öğ-retmen olacaksın! Ne içtin söyle ba-kalım?»

«İki bardak şarap...»

«Hep böyle dersiniz. Ortalığı alt üst edersiniz de, ifadeye gelince... Efendim ben sarhoş değilim, iki bardak şarap içmiştim de... Sen kü-lâhıma anlat benim! Adın ne? Yaz İlhami efendi!»

İfade başlamıştı. Bu arada nokta-daki polisin de adı soyadı yazıldı. Beni tartaklayanın soyadı Soymuk-çu idi. Soymukçu... Soymukçu... Yabancı gelmiyordu bana... Ta-mam!... Üçüncü sınıftan Erol'un soyadı...

Anlaşıyordu artık... Bütünlemeye bıraktığım bir öğrencinin şerrine uğ-

ramıştık... Ne yapalım, çekecektik artık.

İfadem alındıktan sonra bir oda-ya tıktılar beni. Kenardaki peykeye iliştim. Bir polis girdi yanıma:

«Neden attılar buraya seni?» de-di, «Ne halt işledin?»

«Şeyden... Hüviyet sordular da...»

«Çıkarıp efendi efendi gösterecek yerde, bozdun ağzını değil mi? Şu-na, adıyla, saniyle zabıtaya hakaret-ten desene!»

Ayaklarım bir tekme savurdu, tekme ile birlikte bir de küfür... Az sonra bir başkası geldi yanıma:

«İfadeni aldılar mı?»

«Aldılar!»

«Hangi suçtan?»

«Öğrenmiştim suçumu artık:

«Zabıtaya hakarettten!»

Düğmesine basılmış gibi açıldı a-cıldı da bir tekme de o salladı:

«Zabıtaya hakaret ha!.. Şu mem-lekette hakaret edecek başka birini bulamadın mı?»

Az sonra bir bekçi baktı kapıdan: «Hayrola ahbap?» dedi, ne halt iş-ledin?»

Kendini zabıtabadan saymaz diye bir saflık daha gösterdik:

«Zabıtaya hakarettten!»

Tekmeye cesaret edemedi ama te-miliiz bir küfür çıkardı.

Komiserle bir polis daldı içeri. Be-ni göstererek:

«Götür şunu doktora!» dedi, «Se-lâm söyle benden. Bir rapor versin, sarhoşluk raporu...»

Komiser çıkar çıkmaz beni götü-recek polis geçti karşıma:

«Sarhoşsun ha!» diye sordu.

«Gördüğün gibi!» dedim.

«Suçun ne?»

«Suçum mu?... Suçum...»

«Canım utanma söyle!»

«Suçum...»

«Söyle be! Dilini mi yuttun?»

«Yankesicilik!»

Keyifli keyifli gülmeye başladı. Ahbapça vurdu omuzuma:

«Ne yürüttün? Çarık mı?» diye sordu. Anlamamıştım:

«Onun gibi bir şey!» dedim.

«Ne çıktı içinden?»

«İçinden mi?... Çarığım içinden ne çıkar ki...»

«Söyle be! İki bin mi? Üç bin mi?»

«Üç bin falan.»

«Peki zulandan ne çıktı?»

«Ne dedin?»

«Zulandan canım?»

«Ha!... Ondan da o kadar.»

«Yani» dedi, «temizsin şimdi?»

«Öyleyimdir herhalde.»

«Çok mu mariz yedin be?»

«Efendim?»

«Çok mu ıslattılar seni?»

«Çoooook!»

«Tabansızmışsın!»

«Evet... Öyleyimdir!»

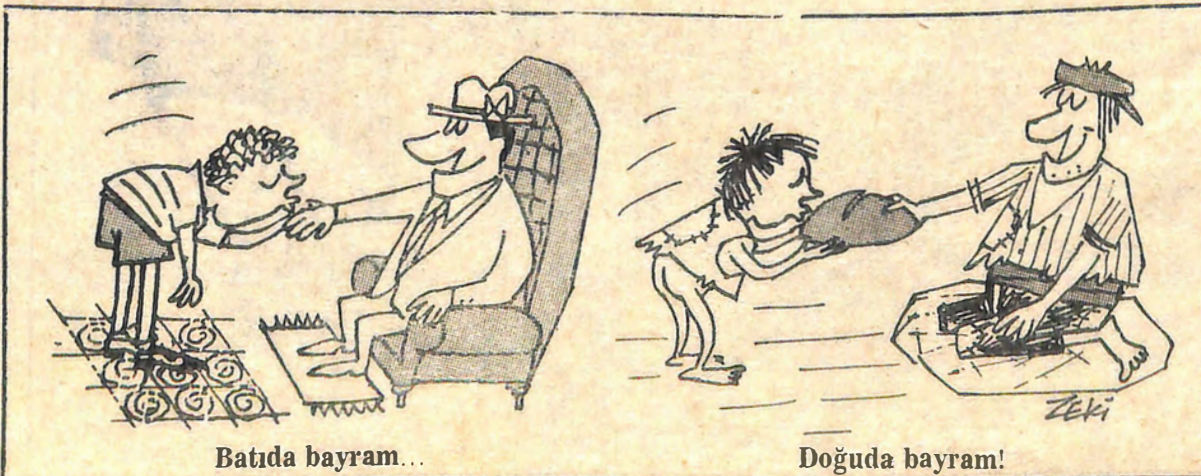
Birden suratı karmakarışık oldu:

«Kalk» dedi, «Gidelim doktora... Yiyemiyeceğin pilâvın başına ne di-ye geçersin?»

Yüzüme tükürür gibi:

«Aptal!» dedi, aptalsın sen!»

Hiç kızmadım. Bir hakaret yoktu ki bunda!

Batıda bayram...

Doğuda bayram!

Akşam.. İstanbul'da kış: Dinmiş yollarda sesler,
Gene karayel azmış: Baştan uçuyor fesler!
Dondurucu soğukta buğulanmış nefesler,
Bir âlemi saklıyor evlerdeki kafesler!..

Işıklar süzülüyor perdeler arasından,
Yok başka bir aydınlık.. Bütün mahalle zından..
Saçakta sular donmuş, geçmeyiniz yakından:
Buzlar sivri bıçaktır; sanki sıyrılmış kından!..

Yatsı vakti ulurken köpekler uzaklarda,
Bekçidir elde sopa, dolaşan sokaklarda..
Kış gecesi sanmayın herkesi yataklarda;
Refah —kahkaha olmuş— çınıyor konaklarda:

Her odada kurulmuş bir güzel çini soba,
Ev tıpkı hamam gibi.. Bakır mangallar caba..
Cici anne hırkalı.. Kürk giymiş büyük baba..
Helva yemeğe gelmiş akşam hısımlar, akrabâ!..

Kara kış bastı diye kimse değil kederde,
Kediler bile mes'ut: Uyuyorlar mînderde!..
Pencere kenarında düşmüş çocuklar derde:
— Bozacıyı duymayız belki geçip gider de!..

İşte Arnavut geldi.. Herkeste bir heyecan:
Leblebili bozalar.. Dayanır mı buna can!..
Sonra, halka halinde, yerde oynanır fincan:
Yüzüğü buluverir bâzı, ilk elde, açan..

O eski konaklarda neler görürdük, neler:
Soba kapaklarında pişiyor kestaneler..
Dolapların içinde sıcak «Gusulhane» ler:
Orada yıkıyor üşüyen haminneler...

Gelin hanım bir yanda rastık çekiyor kaşa..
Bacı, romatizmalı: Gelmiş düşkün bir yaşı..
Alt katta oturmuşlar aşçı, seyis başbaşa..
Konak huzur içinde.. Hiç sebep yok telâşa:

Odun, kömür yığılı.. Kiler erzakla dolmuş,
Vekilharçlar her şeyi, yazdan, ucuzca bulmuş..
Büyük kavanozlarda hep turşular kurulmuş..
Yiyin.. Süzme bal gibi, pekmez küpte durulmuş!..

Kış hazırlığı yapmış, aferin bahçivana:
Bakın şu tavandaki hevenk hevenk sovana..
Bu kilerde şaşarsın göz atsan hangi yana:
Kazevilerde piriç.. Torbalarda tarhana!..

Önceden düşünülmüş dört ay ev halkı ne yer:
Kangal kangal sucuklar.. Birkaç çuval da şeker..
Atalar ne tutumlu, ne akıllıymış meğer;
Hattâ kavurma da var.. Kasaba kim baş eğer!..

Eski den, yaşanmazdı dipsiz anbar, boş kiçe,
Kış, insana olmazdı bugünkü gibi çile!..
Konaklar bir âlem di.. Hepsi gelmez ki dile,
Küçüklerle örerdi nineler çorap bile!..

O sihirli devirde, refahın yoktu sonu,
Kuruşun hükmü vardı çarşıda eni konu!..
Kimse bozduramazdı kolayca bir altunu,
Neydi o eski bolluk?.. Unut, unut sen onu!..

Needet Rüştü EFE

Sen kim gelesin meclise bir yer mi bulunmaz?

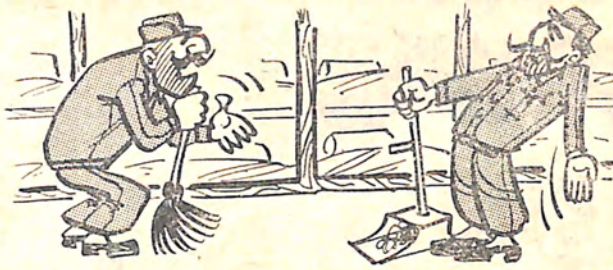
Baş üzre yerin var!

Baş..... bakan!

Kibarlık Yarışı...

Adnan Veli

E DİRNEKAPİ'da, Gökyay'ın valiliği zamanındaki tâbirle «Valinin askerlerinin karargâhı»nda, yeni tâbirle «Çöpçüevi»nde, akşam yemeği tamamlanmış, yatma hazırlıkları başlamıştı.

Kamyon çöpçülerinden Beşiri'li Tahir, yatağının üzerine sırtüstü uzanmış, dinleniyor, hem de memleketini düşünüyordu. Uzun zamandır babasından bir haber alamamıştı. Kendisi de son mektubu göndereli üç ayı aşmıştı. Bir aya kadar da cevap çıkmıyacak olursa, kalkıp memleketine gitmeyi düşünüyordu. Giderken, burada biriktirdiği paraların bir kısmıyla, babasına, karısına, topuz oğlana ufak tefek hediyeler de alıp götürmekte elbet...

İstanbul'a geleli bir yıla yaklaşıyordu. Bu müddet içinde yabaniilikten enikonu sıyrılmış, İstanbul'a yakışır bir adam olma başlanmış, hele sivil elbise giydiği vakit, şehirliden hiç ayırt edilemez hale gelmişti. Bu da çöpçülük sayesinde mümkün olmuştu.

Yatağının üzerinde effkârlı effkârlı uyuklarken, yanına, arkadaşı Kel Ali sokuldu:

— Uyuyon mu len?.. Sana diyom Tahir!..

Beriki gözlerini açtı. Hiç istifini bozmadı. Kel Ali bir daha sordu:

— Beri bak!.. Bir diyecem var sana..

— Di baham..

— Gayfeye gidiyon mu bu ağşam?

— Yok..

— Sifillerini virin mi bana, elli gurus virsem?..

— Urbaları mı?..

— Ho ya..

— Sana yaraşmaz o urbalar...
— Ne deyi yaraşmazmış?..
— Kibar adam urbasıdır o...
— Pekey, sana nasıl yaraşmış?..
— Kibarım ben, len...
— Vay kibarım vay... Nirden belledin bu kibarlığı sen?..
— Ahlımı gullanmışem, bellemişem...

— Len oğlum, sen bu çöpçülükte daha bir yılı tamam itmedin. Senin kibarlığın nirden gelir?.. Sen de çöpçüsün, ben de çöpçüyüm...

— Ula sen galdırım çöpçüsüsün, ben gamyon çöpçüsüyem...

— Galdırım çöpçüsü olmayman, Daşlı Tarla'nın çöpçüsü değilim ya.. Osmanbey'in Bomonti mahallasının çöpçüsüyüm...

— Aha ben de Maçga'nın gamyon çöpçüsüyem. Kibarlığım Maçgayınan Nişantaşı'ndan geliyor..

— Osmanbey'in Maçgadan ne aşşığı galır yanı var ki?..

— Sen Maçga'yı bilirsin mi?.. Maçga'nın çöpünü görmüş misen?..

— Pekey, sen Osmanbey'in çöpünü biliyon mu?..

— Bana bak, Maçga'nın çöpü ki-bi çöp olmaz. En kibar çöp Maçga çöpüdür...

— Senin kibarlığın çöpün eyi olmasından mı geliyor?..

— Ondan geliyor...

— Bir yol soralım Onbaşıya... Bahalım hangimiz kibarız... Onbaşım. Gözüne gurban oliyim Onbaşım, beş dakika yanaşvir yanımıza...

Koğuşun dibindekn yatağın üzerinde, eskimekten muşambalaşmış iskambil kâğıtlarıyla pişti oynayan Sefer Onbaşı, başını kaldırmadan cevap verdi:

— Ne var len?? Ne istiyon?..
— Onbaşım, az beri bak Allama...
— Görmuyon mu len, kâhat oynuyom?..

— Bi dakika bakıvir be Onbaşım. Kibarlık müsabakası var burda...
— Ne kibarlığı len?..

— Yaşama kibarlığı canım.. Hangimiz kibarız deyi inada girdik...
— Az bekle.. Bu el bitenecek bekle...

Kel Ali, Tahir'e döndü:

— Oğlum, bizim Osmanbey'in çöpü, birinci çöptür? Vallaha sen o çöpü bi görsen, oturup gaşşık gaşşık yirsin...

Beşiri'li Tahir gülümsedi:

— Sen Maçga'nın çöpünü görmüş misen?..

— Ağnat bakalım, Maçga'nın çöpünde ne bulunur?..

— Maçga'nın çöpünde mi?.. Portakalın kabuğu, muzun kabuğu, en yüksek elmanın kabuğu bulunur...

— Osmanbeyin çöpünde o gabuklardan her daim bulunur. Emme Avrupa kazozunun şişeleri de bulunur. Ecnebiye gonservesinin gutuları da bulunur. Geçende bi kırk darak buldum, üzeri tüm kırmızı taşınan işlenmiş... Melmekete götürerem. Bi dene pifo düttününün gutusunu buldum, içine ister leçer goy, ister gaymak goy, ister isen garabober goy..

— Onlar Maçga'nın çöpünde çok bulunur. Maçga'nın çöpünde Amerikan sigarasının gutuları, Amerikan kaymağının kutuları, Amerikan lâtik kılıfları, Amerikan domuz kavurmasının kutuları, Amerikan eşek sütinin kutuları...

— Eşek süti de ne ki?..

— Aah, tamam.. Maçga'nın karısı,

banyosunun içine Amerikan eşek sütinini katıyır, varıp içine yatıyır, kutusunu da çöpe atıyır.

İskambil oyununu yarıda bırakan Sefer Onbaşı, Tahir'in yatağına ilişti:

— Beni niye çağırıyonuz len?..

Kel Ali söze karıştı:

— Onbaşım, Allahına doğru gonus. Bu Tahir çöpçülüğe gireli bi yıla varmadan kibar olup çıkmış. Sifil esbabını bana viremezmiş. Kibarlığı da Maçga'nın gamyon çöpçüsü olmayman kibarlığın. Ben de vardım didim ki, Osmanbey'in kibarlığı gatiyen Maçga'nın kibarlığından aşşığı galmaz. Sen bunca yıdır çöpçü onbaşısın, bilirsın. Maçga'nın çöpü mü yüskektir, yoğsam Osmanbey'in çöpü mü?..

— Maçga'nın çöpü kibar çöptür, emme Osmanbey'in çöpü de aşşığı galmaz.

Tahir atıldı:

— Onbaşım, Maçga çöpünden ne çıkıyır, biliir misen?..

— Helbet bilirim len...

Kei Ali onun lâfını yarıda kesti:

— Onbaşım, sen bizim hâkimimiz oluvır. Osmanbey'in çöpünden İngiliz çayının posası çıyıyor, bakalım ne ciıvav vircek Tahir?..

Tahir, yattığı yerden doğruldu, yatağa oturdu. Enikonu sinirlenmişti:

— Maçga'nın çöpünden Amerikan gassık bağının tokası çıkıyır.

— Osmanbey'in çöpünden Macar sucuğunun zarı çıyıyor..

— Maçga'nın çöpünden karadut reçelinin şişesi çıkıyır.

— Osmanbey'in çöpünden Amerikan talık podrasının süzgeci çıyıyor.

— Maçga'nın çöpünden mart ayında karpuz kabuğunun kendisi çıkıyır.

— Osmanbey'in çöpünden, gadınların düşürdükleri çocukların kâhıta sarılmış cenazeleri çıyıyor.

— Maçga'nın çöpünden Osmanbey'deki o garıların babalarının kuvvet ilâçlarının boş şişesi çıkıyır.

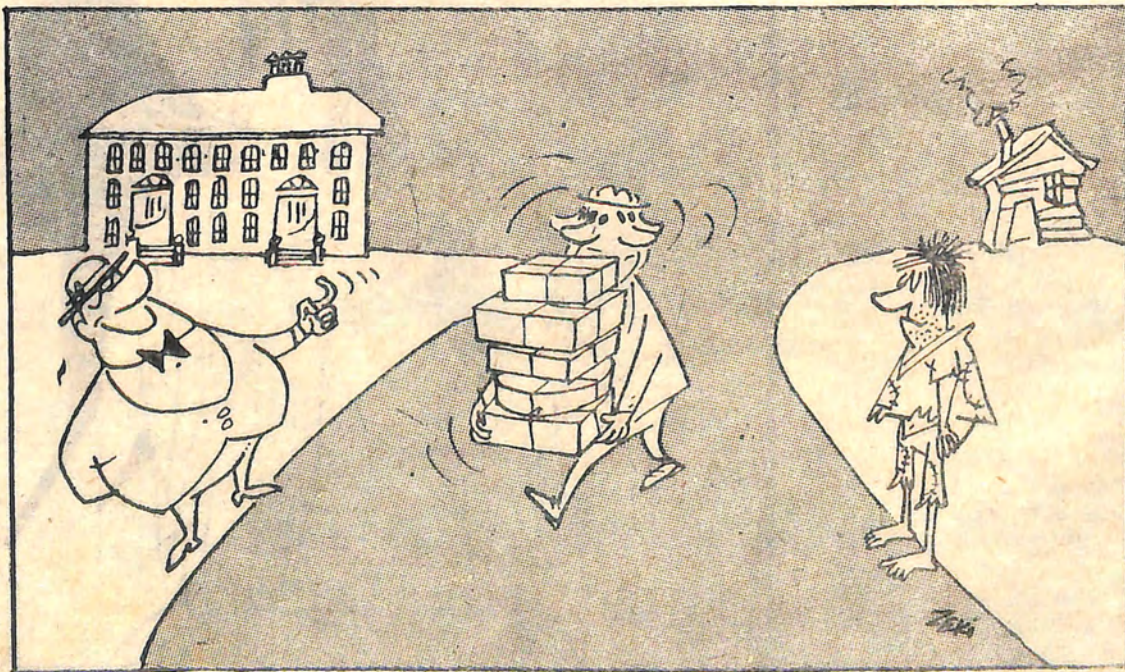
Sefer Onbaşı ikisinin de sözünü kesti:

— Ağnaşıldı, dedi. Bu işte Tahir azıcık daha kibar...

— Niye Onbaşım?..

— Erkeklik onun darafında galadı. Tahir gazandı bu işi... Kibarlıktan yana bundan ötesi olmaz. Gulahları çınlasin, esgiden bir onbaşım vardı benim. Çok yüksek bir çöpçüydü. Zâtine beni o yetiştirdiydi. Bana dirdi ki «Oğlum, dirdi, bir melmekette hak hukuk ganunları eyimlidir, yoğsam fena mıdır, deyi ağnamak ister isen, Şişli'nin çöp tenekesine bir yol bak, bir yol da Zeytinburnu'nun çöp tenekesine bak, ganunların nasıl işlediği ordan ağnaşılır dirdi. Ondan belli bir melmeketin kibarlığı, sıkıntısı, bolluğu, yokluğu hep çöp tenekelelerinden ağnaşılır. Kibarlığı da ordan ağnaşılır. Şincik Tahir gazandı bu işi. Ben varıp piştimi oynuyom.

Onbaşı onların yanlarından uzaklaştı. Kel Ali enikonu mahzunlaşmıştı. Tahir'in suratında da kibarlığın bütün gururu birdenbire beliri-vermişti.

Bayram geliyor!

Adnan VELİ

Bekledim de gelmedin!

«Yahu ne var Ankara'da?...» Uzak-
tan gelen bunu soruyor, basar bas-
maz ayağını başkent'in toprağına.
Sonra görüyor ki o uzakta söyle-
nenler yok. «Bir bekledim de gelme-
din» havası var... Amma alıştık biz
Ankaralılar ona. Zaten «O bekledim
de gelmedin» havası, çok cazip...
İnsanı uyanık tutuyor, kamçılı tutu-
yor, korkusuz tutuyor, mağrur tutu-
yor... Alıştık biz ona koyunların
kavala alıştıkları gibi... Geçenlerde
öğrendim, koyunlar kavala o kadar
alıştırlarmış ki, su içmeğe gitmezler-
miş uzaklaşmamak için o sesten, ve
sararıp solarmış **Mecnunlar** ki, sal-
kım salkım, kıvrık kıvrık tüylerinin
altında derileri... İşte, bizler de sa-
rarıp solup ayrılamıyoruz Ankara-
dan...

Büyük atraksiyon gene Meclis...
Bomboş olmasına rağmen... Millet-
vekillerini güç getiriyorduk Meclis-
se, şimdi hiç getirtemiyoruz... Zaten
yüz kere söyledim, «O bina tören bi-
nası, çalışmağa müsait değil...» diye.
Tören de yok şimdi... Milletvekil-
lerinden ısrarla memleketlerine dö-
nenler var. Bu acelede ilk plânda
güneyliler geliyor... Adana, Antalya
falan... Liderlerden İnönü, her za-
manki gibi... Gümüşpala ürkek...
Ekrem Alican kasık... Bölükbaşı, sâ-
kin... Kendinde dokunulmazlıkların
tümünü yığılmış görüyor... Görür,
görür...

Millî Birlik Komitesi üyeleri neşe-
lendiler, sonra neşesizleştiler. Hepsi
bir hayli «bilgili» gelecek hakkında...
Hele Kâmil Karavelioğlu... Daha AP
den atılmalar olmadan, atılacakların
listesini tesbîh çeker gibi sayıyordu.

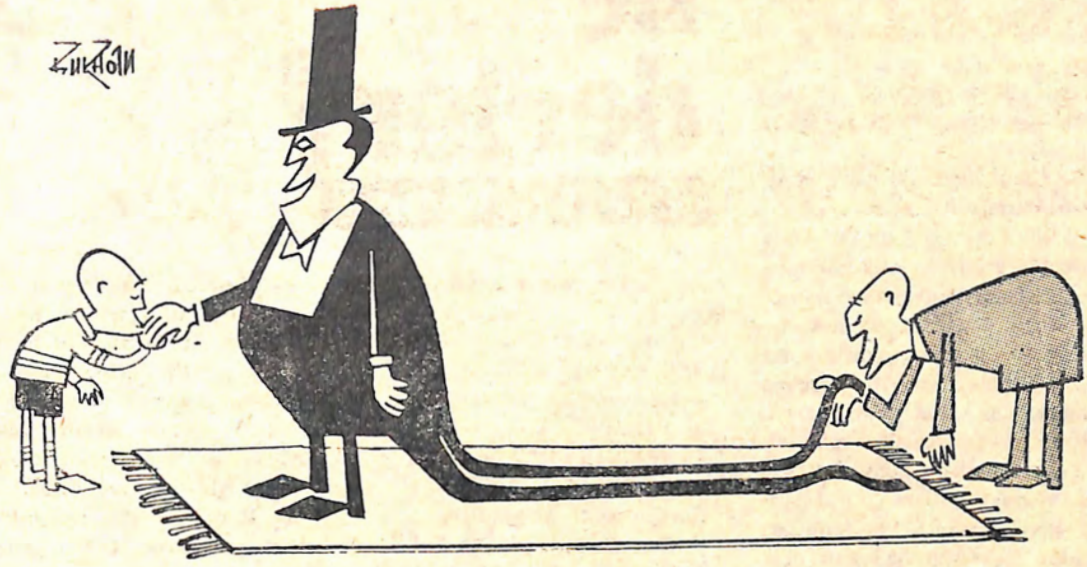
Halk Partililer fosur fosur cıga-
ra içiyorlar koridorlarda. Orada, bu-
rada AP lilerle tartışmalar patlı-
yor... Bir tanesinin yanından geçen-
ken şunu işittim:

«— CHP üçbeş subay bulmuş, bi-
ze gözdağı vermek istiyor...»

Siz de bulun üstadım, bulabilirse-
niz, madem ki o kadar kolay bulu-
nabiliyormuş...

Sâkıt yakınları artık o «ötüşnell»
kabul günlerini yapmıyorlar. Fısıltı
fısıltılı akıl danışmalarla yetini-
yorlar, kapı kapı...

Adliye Vekili Sahir Kurutluoğlu,
(herkes yüksek söz etmek zevkine
vardı...) «Şunu şunu yapan, veya şu-
nu şunu yapmayan, beni karşısında
bulacaktır.» gibi lâkırdılar ediyor...
Sevimli adam Sahir bey, yumuşak a-
dam, üstelik iyi giyinen adam. Onu
birdenbire karşımda bulsam, «Aaaa
bonjour Sahir beyefendi, kravatınız
bitirimi!» gibi bir tepkim olurdu.
Başkalarının tepkisi ne olurdu ki
bu karşıda bulmada?... Müesseseler-
de memurlar ayağa kalkmış halde.
Dışarıya çıkmak isteyenler, «Aman
bir an evvel çıksak da, beklenme-

Küçükler Büyükler!

dik bir olay bizi kıstırmasa bura-
da...» diye derleniyorlar. Beklen-
medik olay... Beklenmedik'lik var
mı dünyada artık?... Bence yok... İ-
çerde parlamak isteyenler, «aman
beklenmedik bir şey çıkmasa da şu
turizm işleri yarıda kalmasa.» diye
konuşmalar yapıyor... Tabii mühim,
turizm, hele şu zamanda... Cihad
Baban bey, sahne perdesi kadar a-
fisler bastırmamış mıydı?... Turist
döviz getirir, döviz de... Unuttum...
Ne getirmiş?... Galiba mutluluk ve-
ya onun gibi birşey... İşte Ankara'da
böyle bir «bekledim de gelmedin»
var. Makamla söyleyin de bu keli-
meleri bakın nasıl içinize yatıyor gö-
receksiniz ne kadar sinecek içini-
ze!...

Ruh haleti bu... Ruh haleti bu o-
lunca, buna uygun olaylar hazır de-
mektir. Netekim bir gece telefon
çaldı geç vakit... «Gürselin ve İnönü-
nün nutkunu dinlediniz mi?» diyor-
du heyecanlı bir ses, heyecanına hâ-
kim olmağa çalışarak... Teferruat
istedim, vermediler. Şu telefon din-
lemesi meselesi var ya... Ondan bıktım,
kalûbelâdanberi... Biz de dinle-
nir mi böyle harıl harıl telefonlar?
Aklım almıyor. Bu düşünce o kadar

herkesin içine sinmiş ki, ilânı aşk
eden bile sesini alçaltıyor, lâkırdıla-
rını «ılıtıyor», dinleyen «resmiyet» in
kulağına göre... Hadi sizde...

Sonrasını gazetelerde okumuşsu-
nuzdur... Sonrasını biliyorsunuz...
Benim merak ettiğim, «sonranın»
daha sonrası... Sizin?... Herşey bir
safhadır hayatta çünkü... Sonraki
safhayı hazırlayan bir safha... Gene,
«bekledim de gelmedin» şarkısının
söylemeğe devam edebiliriz...

Cunta!..

Şükür «o akşam» dan sonra lâkırdı-
yı ağızımıza serbestçe alacağız...
Cunta, şakırtulu şukurtulu kelime...
Şimdi berberlerde kaskların altında
patır patır terliyen hanımların, ti-
tizlikle rujlanmış ve sivri uçlu ka-
lemlerle «konturlanmış» dudağından
en çok dökülen kelime «Cunta»...

Bigudilerle süslenmiş beyinlerde
acep ne uyandırıyor bu kelime?...
Pırl pırl bir apolet mi?... Hilâl şek-
linde bir kılıç mı?... Yeşil gözlü, ya-
nık tenli, çıkık elmacık kemikli bir
yüzbaşı mı?... Bir yapıstırma âleti
mi?... Daha keşfedemedim... Amma
hepsi kumru kumru «cunta cunta»
diye diye dolaşıyorlar. (Bu son za-

manlarda her anın keyfini çıkarıyo-
rum.)

Bir de «asî» kelimesi ortaya çık-
tı. Gene aynı rujlanmış ve sivri uç-
larla «konturlanmış» dudaklardan,
çok çıkıyor bu günlerde...

Bir arkadaş, bir hanıma:

«— Aman, dedi, o kadar asî asî
deyip durmayın, bu asî dedikleriniz
yarın meşru kuvveti temsil edebi-
lir...»

Hanım fütursuzlukla cevap verdi:
«— O zaman onlara meşru, karşı-
larındakine de «asî» derim, Allah Al-
lah, zor mu?...»

Kolayın kolayı... Bütün dünya öyle
yapıyor!... Asîler dahil...

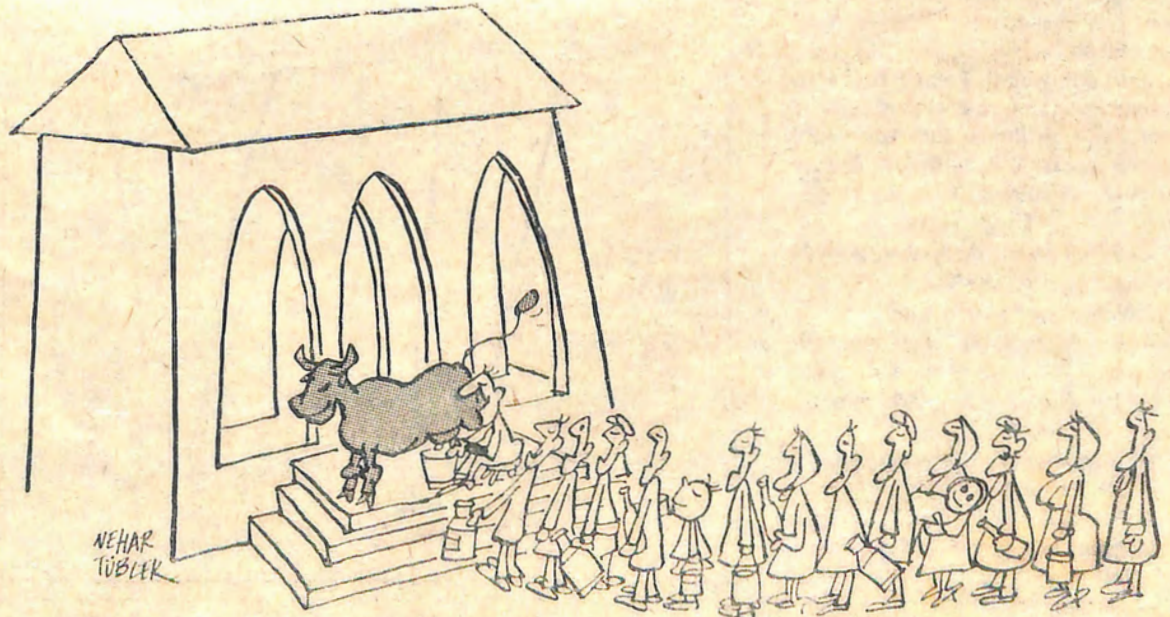
Akrabalıktanmış!

«— Yahu Ekrem Alican'da hep bir
somurtmuş bebek hali vardı... Zaten
bütün büyük adamlarda vardır ya...
Bir Sainte Helene adasına sürülmüş
Napoleon hali... Bugünlerde onda
büsbütün arttı bu... Neden?...»

«— Akrabalıktan...»

Harp Okulu kumandanı Talât'ın
akrabasıymış Alican, yeni öğrendik.
Hep büyük adamlığın icapları bu.
O aynı Napoleon da akrabalarından
çok çekmiş, çooook!...

Belediye, süt işini kendisi halledecek. (Gazeteler)

YAZISIZ!

KARNİM aç, Arkadaşı ekeym dedim, ekemedim, Severim ke ratayı.

— Gel, dedim, şuralarda bir şeyler yiyelim. Çok açım ben.

Kulağınızda kalsın da, caddeyi kolkola geçmeyin. Ne diye ikiniz birden ezilesiniz?

— İyi, dedi, hem iki satır konuşuruz başbaşa...

Bir içkili lokantaya girdik. Masa seçmek bir mesele! Bilâdo topu gibi ondan ona gidiyoruz. Sonunda birine oturduk. Masa seçmek kolay değil de, yemek seçmek kolay mı? İlk gittiğiniz, ya da arasıra uğradığınız bir lokantada garson size «şu, şu, şu yemeklerimiz iyi» derse, sakın ondan istemeyin! Size bu, ikinci parasız ders.

Biz, ne yiyelim diye kıvrılırken, arkamdan biri «Merhaba Sait bey» deyiverdi. Arkadaş gülümsiyerek:

— Oooo, merhaba, dedi.

Vallahi başka bir şey demedi. Demesine de zaman kalmadı. Adam bir tüy hafifliğiyle gelip masamıza oturdu. Daha biz yiyeceklerimizi söylemeden, o:

— Votka - limon, şiş, dedi garsona.

Biz de birşeyler söyledik. Adı Mahmut'muş. Tanıştırdı arkadaş. Mahmut bey ince yapılı, ufarak, düzgün taranmış saçlı, içine kapanık gibi duran, bir bakıma kaşar, bir pavyoncuğu andıran bir tip. Kaşlarını yukarı kaldırdı mı, belki kırk çizgi sıralanıyor alına. Alın değil, plâk mübarek! Koy pikaba, çalsın sana «Çıkamam Allah etmesin meyhanelerden» i...

Arkadaş, dün geceyi nerde ve nasıl geçirdiklerini anlatıyor.

— Çok saçıldık yahu, diyor. Vallahi üçyüz lira çıktı cepten. Evlât acısı gibi oturdu. Sanki ne gereği vardı? Üçyüzü bir gecede yiyecek adam mıyız biz? Ama oldu işte...

Sözü Mahmut bey aldı:

— Eğer ben mâni olmasam, bütün paramı saçıyordun bel o çakallara para mı yedirilir kardeşim? Sende şu kadar kafa yok be!

— Haydi ulan sen de.. Sanki sen ne yaptığını biliyor muydun? Tepe den turnağa kalayladın beni. Ayakta duracak halin yoktu bir kere senin. Asıl ben seni idareye çalıştım. Yoksa polislik olmuştuk.

Saza gitmişlerdi. Paralar bizim arkadaştan çıkmıştı. Mahmut bey de arkadaşla birlikmiş. Onu korumasa, bütün parasını saçıyormuş. Korunmuş olmak arkadaşın ağına gitmişti:

— Bırak yahu, dedi. Korudun da üçyüzü ne diye verdik?

Mahmut bey yine başladı:

— Korudum tabii... Ben mâni olmasam... O çakallara para mı yedirilir be? Önüne gelene içki ismarlıyana ne derler?

Masaya abanıp tuttu yakamdan:

— Ne derler bey?

— Enayi derler, dedim.

Mahmut bey geriye yaslanıp uzattı elini:

— Ver şu beşi!

İkinci votka etkisini göstermiş,

ne derler?

Hüseyin Korkmazgil

Mahmut bey bülbül kesilmişti. İkimize de dinlemek düşüyordu. Kafam oldu kazan! Üçüncü votkayı yarılıp tuvalete çıktı.

— Nerden çıktı bu herif be? dedim arkadaş.

— Ne bileyim yahu, geldi işte. Dün gece beraberdik...

Garson geldi. Mahmut bey için:

— Gelecek mi bu bey? dedi.

— Herhalde gelecek, dedi arkadaş.

— Ayrı mı olsun hesaplar?

Mahmut bey damladı. Sait sıkıntıda.

— Yok yok... beraber yazarsın...

Mahmut bey dünyanın en rahat adamıydı artık. Oturdu ve başladı:

— O çakallara para mı yedirilir be? Sen içince tüm suurunu kaybediyorsun Sait! Önüne gelene içki söyleyecek olursan...

Bana döndü:

— Ne derler böylelerine, bey?

Canım burnumda. Arkadaşa enayi diyor, bana da onaylatıyor. Hesabı ben ödiyeceğime göre, bana da enayi deyip çıkıyor herif! Önceleri karşımda saygılı saygılı duran adam, dördüncü votkayı yuvarlayınca azıttı:

— Mâşallah sildin süpürdün masayı... Mamafi içerken yemek iyidir. Sen bir köfte daha yesene Sait bey... Niye içmiyorsun? Hadin bakalım, kaldırın şu kadehleri.

Benim çatalla benim tabaktan, Sait'in çatalla onun tabağından vira atıştırıyor. Bir yandan da:

— Buna düpedüz enayilik denir, diye konuşuyor. Önüne gelene içki ismarlıyacak olursan, hö hööö! Bir beyin salata gider, değil mi? Mamafi şu marul pek güzelmiş. Rus salatası var mı acaba? Keşke birer uskumru yeseydik...

Biz daha birer kadeh atmadan, Mahmut bey dördüncü votkayı temizledi. Böyle giderse bizim hesap pusulasını bey dolduracak. Tanı mam, etmem herifi! İşin kötüsü, arkadaş ben çağırdım yemeğe. Hesabı ben ödiyeceğim!

Mahmut beyişi daha da ileri götürdü. Memleketimi, yaşımı, işimi, dişimi, çişimi, kadınlarla ilişimi, buraya ne zaman geldiğimi, arkadaş nereden tanıdığımı, şunu, bunu sorup duruyor. Söylediğime de inanmıyor, işin kötüsü!.. Hayır diyor, yaşınız şu, dişiniz şu,

şuralıya benziyorsunuz. Hoppalaa! Biz enayiliğe dünden razı olduk, bir de yalancılık çıktı başımıza...

— Kalkalım, dedim arkadaş.

Mahmut bey elini kaldırdı:

— Yoo, vallahi bırakmam! Şunun şurasında biraz muhabbet edelim dedik beyim. Her zaman bir araya gelmiyo uz ya. Daha vaki! ne ki? Ama beyefendi, Sait'inki tüm enayilik. Rica ederim, haklı mıyım?

Garsonun da töbe geleceği yok! Hay Allah, çatlıyacağım! Biraz daha dinledik.

— Kalkalım, dedim, işlerim çok. Biz esasen sadece bir yemek yiyelim demiştik...

Mahmut bey atıldı:

— Yoo, vallahi bırakmam! Şunun şurasında... Hem, biliyor musunuz, sahiden kanım kaynakadı size. Cidden sevdim sizi Remzi beyciğim. Meğer ne anasının gözüysüştünüz!.. İnsan hiç belli olmuyor beyfendi. Ben insan sarrafıyım. Gözünüze bakar bakmaz notumu vermişim. Bu arkadaş eli açık, kadınlara düşkün, tok sözlü birine benziyor demiştim. Yalanın varsa, şu son içtiğim olsun. Hadi, iyiliğinize... Hadin yahu, kaldırın sana!..

Yarımı içti ve çatallı tabağa vurdu:

— Bana bir votka daha.. Limonu bolca olsun. Ah beyefendi, ah! Bu dünya var ya bu dünya!.. Ama Sait beyinki düpedüz enayilik. Merhaba diyene içki ismarlıyana ne derler beyefendi?

Ben, masadaki boş tabakları toplayan garsona yapıştırdım:

— Hesap!

Mahmut bey, suratımı pek iyi bulmamış olacak ki: «Yoo, vallahi bırakmam» diyemedi. Hemen hesabı ödeyip kalktı. O hâlâ votkasını yudumlıyor, bir yandan da arkamızdan söylenip duruyordu:

— Ne güzel muhabbet ediyorduk yahu... Sanki her zaman bir araya mı geliyorduk... Sait beye sahip olun beyefendi... Parasını çakallara vedirmesin. Önüne gelene içki ismarlıyana ne derler? Garson, oğlum, bana bak! Ne derler?

Bundan sonrasını duymadık. Cadde de bir «Mahmut bey» gecesini başlamıştı...

Hüseyin KORKMAZGİL

Son günlerin modası:

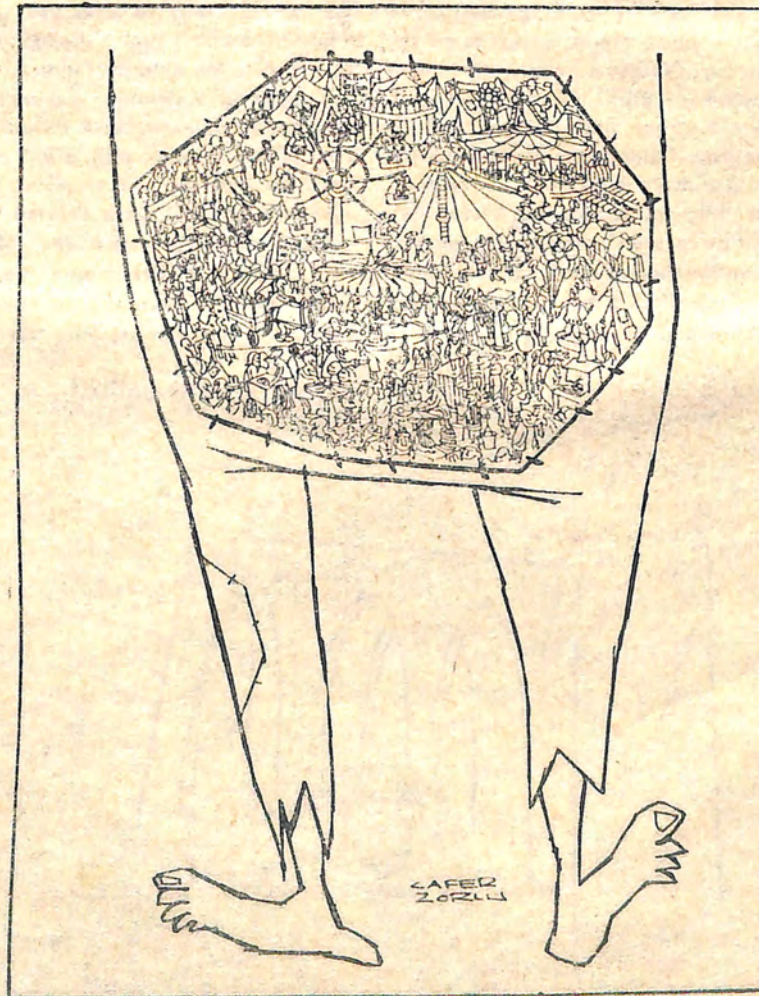
Bir makam birşey istemiyor mu: «Efendim ordu istemiyor...»

Birini bir yerden attırmağa mı niyetleniyorlar: «Efendim orduya sempatik değil...»

Astığı astık, kestığı kestik birini yerinden mi affetmek istiyorlar: «Benim kılıma dokunamazsınız, ordu beni tutuyor...»

Nerdeyse sevgilisini terkeden: «Ordu bizi birbirimizle münasip görmedi» diyecek...

Herkes, habersiz ordunun gönüllü sözcüsü oldu...

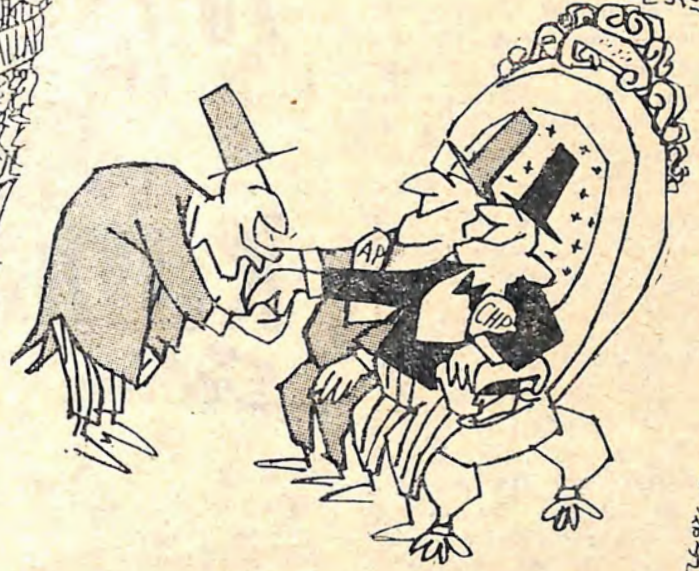

Bayram yer!

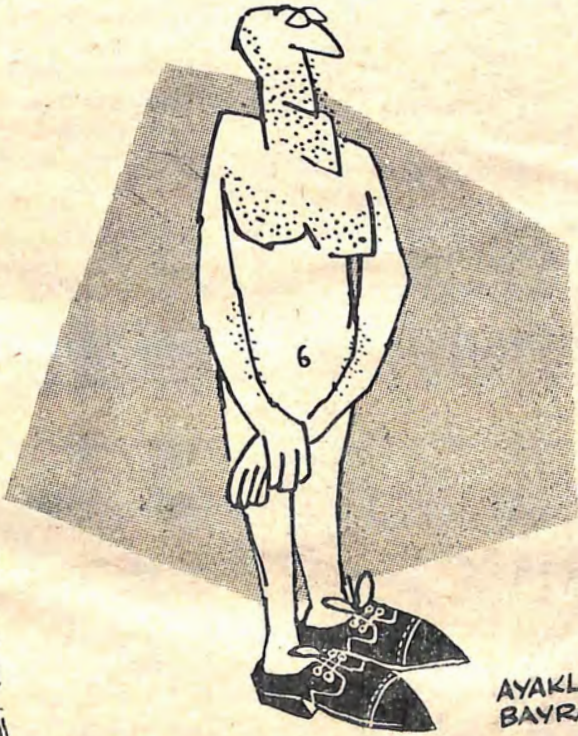
Bayramınız
Kutlu Olsun!

YAZISIZ

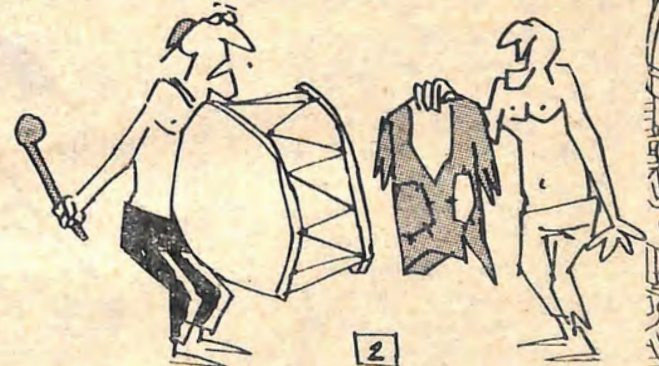
YAZISIZ

AYAKLARIN
BAYRAMI !

DAVULUMUN İPİ
KAYTAN...
SIRTIMDA KALMADI
MİNTAN!

SAFER
ZORLU

-İMDAAAT... BAYRAM GELİYOR!

ÇOOK, çok eski zamanlarda, ünlü bir hükümdar varmış. Haftanın belirli bir gününde ülkesinde yaşayan çeşitli insanların ve dillerini anladığı hayvanların şikâyetlerini dinlemek âdetinde imiş. Günün birinde, deve, öküz ve eşekten kurulu, evcil hayvanlardan bir heyet; huzuruna çıkmış, onu saygı ile selâmladıktan sonra başkanları eşek:

— Ey adaletli hükümdarım, demiş, bendeniz ve kardeşim öküzle amcazadern deve insanlardan şikâyetçiyiz.... Yıllardanberi karın tokluğuna en ağır işlerini gördüğümüz halde bize durmadan hakaret ederler. İçlerinden birisi akılsızca bir davranışta bulununca, yahut mânasız bir lâf söyleyince ona: «Aptal adam!» diyecekleri yerde «Aptal, eşek», «Öküz herif», «Devenin başı!» diye bizi kötülerler... Bu haksızlığa bir son vermeniz için ricaya geldik. Hükümdar, sakalını sıvazlayıp biraz düşündükten sonra:

— Bu şikâyetiniz yerindedir, bir çaresine bakacağım. Yalnız iddianızı kuvvetlendirmek bakımından sizden bir isteğim var: Bir ay içinde bazı ülkeleri dolaşıp aptal avına çıkacaksınız... Sonra buraya gelip bana, rastladığınız aptal insanların yaptıklarını anlatacaksınız. Ondan sonra şikâyetiniz hakkında kesin kararımı veririm!...

Demiş.

Hayvanlar da hükümdarın isteğini yerine getirmek üzere saraydan ayrılmışlar.

Bir ay sonra evcil hayvanlar heyeti, tekrar hükümdarın huzuruna çıkmış. Önce öküz söz almış:

— Ey büyük hükümdarım, biz öküzlerden daha aptal kişilere rastladım. Civar köylerin birinde, eli ayağı zincire vurulmuş genç bir adam gördüm. Bir evden ziynet altını çalmaktan sanık olan bu genç, köyün ileri gelenlerine suçsuz olduğunu, hırsızlığın yapıldığı saatte annesinin evinde bulunduğunu söylüyor ve gidip bunu tahkik etmelerini istiyordu. Köyün ileri gelenleri o kadın yaşlıdır, sofudur yalan söylemez, diyerek ihtiyar ananın şahadetine inanmışlar ve oğlunu serbest bırakmışlar. Bu herifler aptal değil mi? Bir anne, yaşlı ve sofu olsa bile oğlunun aleyhinde şahadet eder mi hiç?

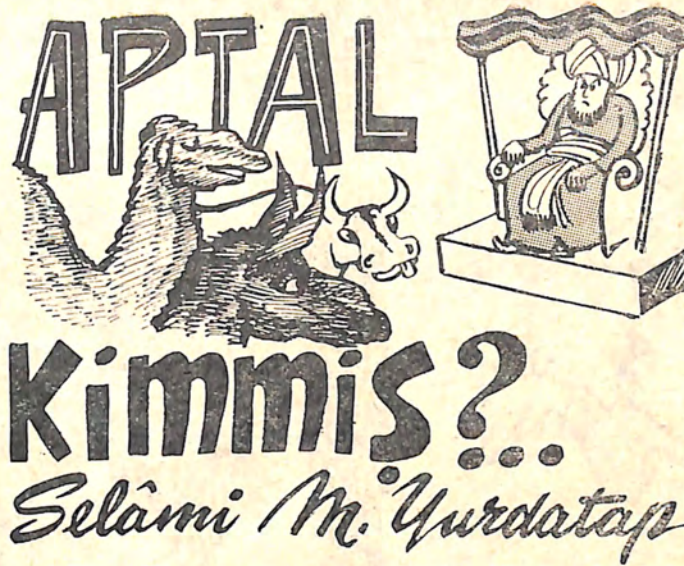
Hükümdar, tasdik etmiş:

— Tabii etmez, haklısın öküz... Şimdi de eşek kardeşini dinliyelim!

Öküz geriye çekilmiş, eşek huzura çıkmış:

— Ey koca hükümdarım, demiş, seyahatim sırasında zalim ve sefahet düşkünü bir padişahın idare ettiği bir ülkeye uğramışım. Halk, hem zevk ve sefadan başka bir şey düşünmeyen bu padişahın yaptıklarından yaka silkiyor, hem de ona güzel kadınlar, nefis içkiler takdim etmek için birbirleriyle yarış ediyor. Bunların yaptıkları düpedüz aptallık değil midir?

Hükümdar, bu ülke hakkında e-

şekten tam bir bilgi edindikten sonra, derin bir nefes almış ve:

— Peki, peki, demiş, haydi sen de çekil, deve gelsin...

Deve, hükümdarın karşısına geçip anlatmaya başlamış:

— Güzel bir bahçede otliyordum. Bir ağacın gölgesinde bir delikanlı ile bir genç kızın dizdize oturup konuştuklarını gördüm. Delikanlı, kızı öpmek istiyor, kız da: «Sen çapkının birisin, sana güven olmaz, yarın beni bırakıp başka bir güzele gönül vermiyeceğin ne malûm?» diyerek kendini öptürmüyordu. Nihayet delikanlı, ona büyük yeminler ederek ölünceye kadar kendisine sadık kalacağına söz verdi. Buna inanan kız da onun kolları arasına atıldı... Şimdi Allah için söyleyin sevgili hükümdarım, ölünceye kadar bir kıza sadık kalacağını söyleyen delikanlı ile, bir erkeğin ömür boyunca bir

kadına bağlı kalabileceğine inanan bu genç kız kadar aptal var mı bu dünyada?...

Hükümdar, sağ elini kaldırıp:

— Yeter, demiş... Üçünüz de insanlar arasında sizden daha aptal kimselerin bulunduğunu ispat ettiniz ve dâvayı kazandınız... Yarın memleketin her tarafına dellâllar çıkaracağım, size kim hakaret ederse cezaya çarptılacağını halka bildireceğim. Haydi artık gönül rahatlığı ile işinize gidin!

Evcil hayvanlar heyeti, hükümdarın sarayından çıkmışlar, dış kapıya geldikleri zaman deve, arkadaşlarına dönmüş, kocaman dudaklarını yayarak:

— Şu hükümdar denilen öküz herife bakın, demiş, oturduğu yerde emirler vermekle dâvamızı hallettiğine inanıyor. Ömrümde böyle aptal, böyle eşek görmedim!..

— Bak bakalım karıcığım, dindi mi?

Ressamın pantolonu!

Yaşlı bir kadın, ünlü ressam Mathien'in atölyesine gider:

— Üstad, sergideki tablolarınızı çok beğendim. Onlardan birisine sahip olmak istiyorum. Fakat çok pahalı, satın almak için o kadar param yok, ne olur bana iş pantolonlarınızı satın..

— Fakat madam...

— Evet, pantolonunuza talibim, onda boyalı elinizi temizliye temizliye kimbilir ne kadar güzel bir renk armonisi vücuda getirmişsinizdir.

Ünlü ressam, şakacı bir tavırla:

— Ne yazık ki ben onu dün temizleyiciye verdim.

Der ve gülümseyerek ilâve eder:

— Ben hep böyleyimdir, yaptığım şaheserleri daima yok ederim!

✂

Modern hizmetçi!

Dairenin kapısı şiddetle çalındı. Biraz sonra kapıyı açan evin hanımı, son modaya göre giyinmiş bir genç kızla karşılaştı:

— Beni İş Bulma Kurumundan gönderdiler. Bir orta hizmetçisi istiyormuşsunuz.. Sizinle anlaşacağımı umuyorum!

Evin hanımı esefle başını salladı:

— Yanlışın var kızım.. Evin bütün işlerini ben yaparım!..

Modern hizmetçi kız içini çekerek:

— Yazık! dedi. Burası tam benim istediğim gibi bir yermiş!..

✂

Lâf olsun diye!

Ankara'dan trenle İstanbul'a geliyordu. Karşısında oturan adamın cebinden bir Fransızca gazete çıkıp okumaya başladığını görünce lâf olsun diye seslendi:

— Herhalde iyi Fransızca biliyorsunuz.

— Yes!...

— Pardon İngilizce demek istiyordum.

— Ya!

— Hayır, hayır Almanca..

— Si!

— Benimle alay mı ediyorsunuz?

— Evet!..

✂

Kitap anaforecuları!

Bir yazar arkadaşının kitaplığının üç kitap alan Leylâ sordu:

— Apticiğim bütün kitaplar senin mi?

Yazar kitaplığının boşalan raflarına bakarak cevap verdi:

— Hayır ortaklarım var!..

✂

Vefasız!

İki arkadaş bir gazinonun önünde karşılaşmışlardı. Genç kadın, erkeğin yüzüne hayretle bakarak:

— Çok şükür gördüğümüze, senin için öldü, demişlerdi.

Erkek, sitemli sitemli başını salladı:

— Sen de ne vefasızmışsın, öldüğümü duyarsın da cenazeme gelmezsin!..

1

Alfred Müller

BİR ALGICIYDI

HİKAYESİ, 1834 YILINDA, ALMANYA-
NIN BAVYERA EYALETİNDEKİ,
KÜÇÜK BİR KASABADA DOĞDUĞU
GÜNDEN BAŞLAR...

İYİ KALPLI ANACIĞI - ALFRED
DAHA İKİ AYLIKKEN - MELEKLER
DİYARINA GÖÇ EDİVERİNCE, HA-
YATTA BABASINDAN BAŞKA KİM-
SEST OLMAYAN ALFRED'İN BÜTÜN
ÇOCUKLUĞU AĞAÇ GÖLGELERİNDE
UYUKLAMAKLA GEÇMİŞTİ...

BİRGÜN YİNE KESTİRİYORDU...

BABA...

BİRAZ SONRA...

OOOH, KARNIM DOYDU... BİRAZ DA KEMAN ALAYIM RUHUM DOYSUN !

DEVAMI VAR

PEMBE

Sermet Muhtar Cilas

MAŞLAHLI

HANIM

— 14 —

— Bırak o İngiliz tabancası kılık-lıyı... Arabada, kurum kurum kuru-lur, sonra kalemindeki odacıya ay-lığını kırdırır. Uçan kuşa borcu var diyorlar. Borçlu ölmez, benzi sa-rarır dedikleri gibi, Ülfet beyin çeh-resinde de bir damla kan yok. Bak-sana, seyisinin kıyafetine, beygirle-rinin siskalığına. Her şeyden evvel, arabacısına bir setre alsın, atlarının karnını doyursun da ötesi sonraya kalsın!

Peki, bunların hepsi doğru; sayı-lanların hepsinin bir mahzuru var. İyi amma, Tayfur'un düşününe gi-demiyecek miyim?... Aldığı hanımı göremiyecek miyim?... Koltuk me-rasiminde, kahkahayı atamıyacak mıyım?

Enişte:

— Çareyi buldum, devayı yakala-dım... Susunuz, beni dinleyiniz!... diyerek avuçlarını birbirine vurduk-tan sonra oturduğu yerde, hopliya, hopliya iki parmağını şıkırdata şı-kırdata:

(Topaç, Topaç, Topaç!) diye tut-turdu.

Yakaladığı deva, Topaç Molla bey imiş.

Ballandıra ballandıra anlatıyordu:

— Horoz öttü, dâva bitti. Molla beyden ensebi, evfakı yok; bu işe biçilmiş kaftan o. Herifçi oğlunun cepleri, şakır şukur lira dolu. Zira, Rumeli kazaskeri Useyri zade Dâ-na efendinin biricik evlâdı. Baba-sında, hamam, han, Kredilyone, Bank Otoman tümen tümen... Gö-rülen köye kılavuz ister mi? Yanın-da iken kaç kere tesadüf ettim. Ce-binde metelik bulamıyor da fıkara-ya bile çil çeyrek veriyor. Nurum, yiğitlik vurmakla, ağalık vermekle-dir. Elhak zâdegân şey vesselâm!..

Benim entbent oluşuma, Ayşe ha-nımın: «Adı Musa, boyu kısa, saka-lı köse olandan kendini sakın!» de-yişine, enişte hiddetleniyordu:

— Öteki saydıklarınızın alayından dan gani, alayından vergili adam-dır... Sonra lâkırdı dinler, meram anlar.

Sesini yavaşlatıp, gözlerini kırpa kırpa ilâve ediyordu:

— Âlânın âlâsı, bönecedir. Salepçi güğümü gibi içinden kaynaması yok. Eflâtunu zamanı neyliyeceğiz,

sağca olması bin kat müreccah... Da-ha âlâsı, korkaktır; en ufak bir nes-ne karşısında, emirin atı gibi tirtir titrer.

Daha dudaklarını kıpırdatırken, Agavninin ağzını kapatıyordu:

— Ben lâm cim bilmem; gülümün yerinde olsam, Molla beyin yüzüne gülerim. Fistanı da yaptırırım, düğü-ne de giderim, vaktimi de, cebi de-lik geçirmem!

Kanarya, kahkahayı bastı:

— Bize de iş çıktı desene. Dara gelince Molla beyi baştan savmak i-çin, boyuna sancılanıp bayıl, dur.

Enişte, teklifini kabul ettiğimizi zannederek keyifte, (gün bu gün, saat bu saat, dem bu dem) nağme-lerini mırıldanmakta idi.

Kafasını oynatarak, sakalını karış-tırarak, mütemadiyen de gülümstü-yordu.

Birden, yerinden sıçradı:

— Az kaldı unutuyordum. Bu ak-şam, Haydarpaşa iskelesinde, Nail Paşa hazretleriyle bulup bizim memuriyet istidasının derkenarını... diye tuttururken, lâfını yarım bıra-karak, odadan fırladı.

Hemencecik giyinmiş, bastonunu almış, evden yok olmuş.

★

Aklım fikrim, Tayfur'un cemiyetin-de, giyeceğim elbisede, düğün evine nasıl gireceğimde.

Seytan diyor ki, eniştenin dediği gibi, Molla beye müsaitçe davran, meseleyi çitlat, dertten kurtul.

Hiç düşünmüyor, üzülüyor gibi yapıyordum. Ut çaldım; kanun çal-dım; türkü söyledim.

Ayşe hanım da karşıma geçti. O da gazel okudu. Agavni bile aşka

gelmişti.

— Benim kaymak hanımcığım, (Bülbul olsam, kona da bilsem dal-lara) yı vurmazsan ölümü göresin; Ayşe hanımcığım, (Asım molla) yı söylemezsen cenazemi öpesin! diye ter ter tepiniyor.

Evin içinde öyle bir sürur ve ne-şe ki...

Agavni, eniştenin odasına koştu. Daima bir kenarda, onun saklı bir konyak şişesi bulunur. Agavni, ara-yıp tarayıp bulmuş. Sıçraya sıçraya geldi; yarım şişeden fazla konyak getirdi.

Ayşe hanım içti; Agavni içti. Ben, ya iki kadeh içtim, ya içmedim. Da-ha doğrusu, içim almıyor.

Ötedenberi, içkiyle aram hoş değil-dir. Her şeye razı olurum, içkiye ge-lince, yüzüm yok.

Aman ne ferahlamıştım bilerseniz... Sanki üzerimde bir yük varmış da kalkmış; yüreğimi bir el tutuyor.

— Bırak o İngiliz tabancası kılık-lıyı... Arabada, kurum kurum kuru-lur, sonra kalemindeki odacıya ay-lığını kırdırır. Uçan kuşa borcu var diyorlar. Borçlu ölmez, benzi sa-rarır dedikleri gibi, Ülfet beyin çeh-resinde de bir damla kan yok. Bak-sana, seyisinin kıyafetine, beygirle-rinin siskalığına. Her şeyden evvel, arabacısına bir setre alsın, atlarının karnını doyursun da ötesi sonraya kalsın!

Peki, bunların hepsi doğru; sayı-lanların hepsinin bir mahzuru var. İyi amma, Tayfur'un düşününe gi-demiyecek miyim?... Aldığı hanımı göremiyecek miyim?... Koltuk me-rasiminde, kahkahayı atamıyacak mı-yım?

Kendimizi ayıplama

Bu satırları kendimizi ayıplamak için yazıyoruz: Cemal Nadir'in ölüm yıldönümünü geçen sayımızda atladığımız için!

Kalemlerimiz, yalnız başkalarına kusurlarını yazmakla kalmamalı, kendi eksikliğini de yakalayınca: «Ben suçluyum!» demek cesaretini gösterebilmelidir.

İşte, biz suçumuzu açıklıyoruz, hem büyük karikatüristimizin aziz ruhundan, hem okuyucularımızdan af diliyoruz.

Cemal Nadir, şüphesiz, her gazetenin, her derginin iftiharla benim-siyeceği üstün bir sanatçımızdır. Akşam gazetesi de bu haklı yakınlı-ğı gösteriyor ve rahmetli üstadın ilk eserlerini kendi sayfalarında yay-dığını söylüyor.

Bu güzel iddia üstünde küçük bir düzeltme yapalım: Cemal Nadir, Akşam gazetesine girmeden iki yıl önce, ilk denemelerine Akbaba'da başlanmıştır.

Ölüm yıldönümünde onu unutmakla, biz, kendimizi unutmuş ol-duk Bu, batılı kafasıyla çalışmamamızın örneklerinden biridir.

Ne Cem, ne Cemal Nadir, ne Ramiz, ne Ercüment Ekrem, ne Os-man Cemal, ne Reşat Nuri, ne Mahmut Yesari, ne Halil Nihat, Akba-ba'nın unutacağı insanlar olamaz.

Ancak, görüyoruz ki, onları gönüllerimizde saklamak yetmiyor. Ti-tiz bir meslek anlayışı içinde, ölüm günlerini daima göz önünde tut-mak da lâzım!

Bir daha böyle suçlar işlememeğe çalışacağız.

Enişte:

— Çareyi buldum, devayı yakala-dım... Susunuz, beni dinleyiniz!... diyerek avuçlarını birbirine vurduk-tan sonra oturduğu yerde hopliya hopliya, iki parmağını şıkırdata şı-kırdata:

«Topaç, Topaç, Topaç!» diye tut-turdu.

Yakaladığı devâ, Topaç Molla bey imiş.

Ballandıra ballandıra anlatıyor-du.

— Horoz öttü, dâva bitti. Molla beyden ensebi, evfakı yok; bu işe biçilmiş kaftan o. Herifçi oğlunun cepleri, şakır şukur lira dolu. Zira, Rumeli Kazaskeri Useyri zade Dâ-nâ efendinin biricik evlâdı. Babasında, hamam, han, Kredilyone, Bank O-toman tümen tümen... Görülen kö-ve kılavuz ister mi? Yanında iken kaç kere tesadüf ettim. Cebinde me-telik bulamıyor da fıkara ya bile çil çeyrek veriyor. Nurum, yiğitlik vur-makla, ağalık vermekleedir. Elhak zâdegân şey vesselâm!..

Benim entbent oluşuma, Ayşe ha-nımın: «Adı Musa, boyu kısa, saka-lı köse olandan kendini sakın!» de-yişine, enişte hiddetleniyordu:

— Öteki saydıklarınızın alayın-muş da bırakmış.

Uzatmıyalım, Kâğıthaneye vardık. (Önüne bak, başını dön, şemsiyeni indir!) demekten Hala hanımın ta-katı tükenmişti.

nîcir çekirdeği dolduramaz yere, ben ne diye kendimi üzüyormu-şum? Acaba büyü mü vardı da bo-zuldu.

Tayfur insan değil mi? Büyü yap-tıramaz mı?

Beni elde etmek için yaptırdı; e-linden kaçırmamak için tazeletti; şimdi de, işi bittiği için bozdurdu.

Yarabbi şükür kendime geldim, cendereden kurtuldum.

Agavni, başka bir şişede, üç dört parmak konyak daha bulmuş.

Onu kimseye vermedim, kendim içtim.

Bu akşam, ne tatlı geliyordu kon-yak. Müddeti hayatımda, içkinin bu derece hoşuma gittiği vaki değildir.

Biraz kafam rahat etmişken, sof-raya inmenin sırası mı?

Onlar gittiler.

Pencereden serin bir hava giriyor, sanki kalbimin içine esiyor.

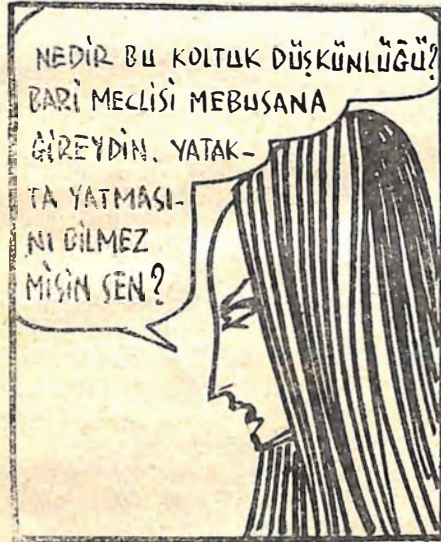
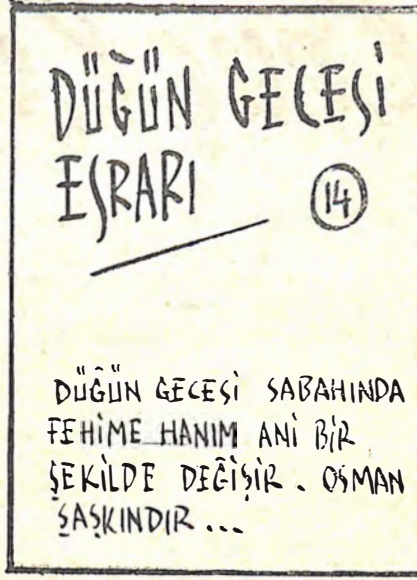
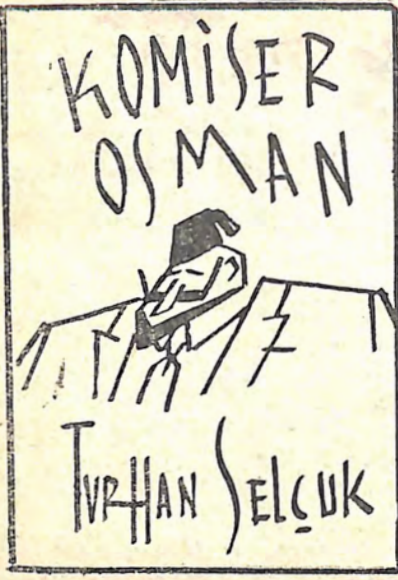
Aşağıdan, Agavni sesleniyor:

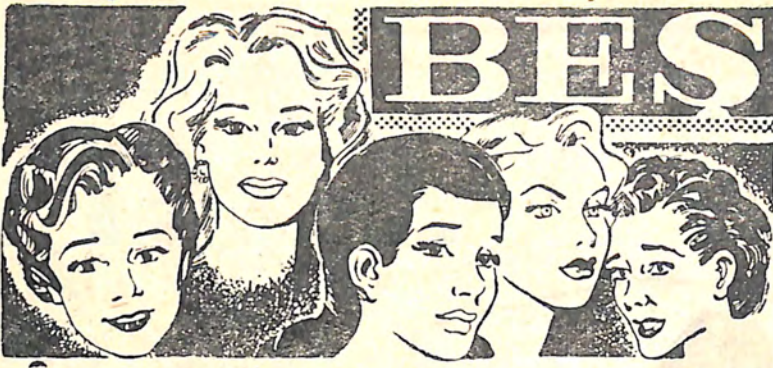
— Yarım dilim ekmeğin üzerine bir kadınbudu koyup getireyim mi? Ayşe hanım da karışıyor:

— Aç biilâç durulmaz. Limonata-ya kızmış ekmeği batırır mısın?

En tatlı dakikaları geçirirken ra-hat bırakmıyorlar ki...

(Devamı var)

— 31 —

Zavalılık iyice de yoruluyordu. Haftada üç defa buluşuyorlardı, on-
suz geçen günler Gregg için cehen-
nemden de farksızdı. O zaman dur-
madan genç adamı düşünüyor, ak-
lından konuştukları şeyleri geçirir-
yordu. Acaba yanlış bir şey söylemiş
miydi? Acaba David ağzından mü-
him bir şey kaçırmış mıydı? David
hislerini nasıl da saklıyordu! İlk ta-
nıştıkları haftalarda her şey ne ka-
dar iyiydi, şimdi ise genç kız her
şeyi aşkının zaviyesinden görüyor, i-
şin içinden de çıkamıyordu. Gregg
aşkın böyle olacağını o zamana ka-
dar hiç tahmin etmemişti. Sevgilisi-
nin vaziyetine göre kâh şüpheyle
kıvrıyor, kâh ona sarılıyor, kâh se-
viniyor, kâh yapayalnız kalıyordu.

Seviştikten sonra David ona ne
kadar da şefkatle muamele ederdi.
Alnını, gözlerini öper, başka erkek-
ler gibi kendi köşesine çekilivermez-
di. Uykuları gelinceye kadar da genç
kızın elini tutardı. Gregg'in, ihtiras
ve kendi ısrarlı sualleri yüzünden
yalan söyleyeceğine inandığı anlarda
bile, David ona, «Seni seviyorum,»
dememişti. Bir tek gün bile bunu
söylememiş olmasına rağmen, genç
kız onun kendisini sevdiğinden em-
mindi. Sevmeyen bir insan bu kadar
müsfik olabilir miydi?

Gregg, «Kadın olmak ne büyük fe-
laket.» diye düşündü. «Sevgiye ihti-
yaç duymak, yarım bir insan olmak,
birçok şeyler istemek... Eflâtun ne
demisti: «Bir erkek ve bir kadın,
birbirleriyle birleşinceye kadar, ya-
rımdırlar.» Peki ama adam bunu
erkeklere neden iyice anlatmamış-
tı?»

★

10

CAROLİNE

New York'ta sonbahar yeniden
doğuş demektir. Broadway'de yeni
piyesler sahneye konur, mağazalar
son modellerini gösterir, apartman
aramalar, taşınmalar ve kokteyl par-
tiler başlar. Telefonlar çalar, mek-
tuplar postalanır ve herkes birbiri-
ni, «Tatilini nasıl geçirdin?» sözleri-
yle karşılar. Bir müddet sonra insan
bu sualden bıkar ve cevap vermek-
ten de sıkılır.

Caroline Bender üç günlük tatili-
ni Port Blair ve civarındaki plâjda
geçirmişti. Gregg Adams ise üç gün-
lük izni esnasında David Walter Sa-
vage'in apartmanında oturmuştu.
Adam, genç kız yaz tiyatrosunda oy-
namak üzere şehirden ayrılacağı i-
çin, bir lütf olarak onun apartma-

nında kalmasına müsaade etmişti.
April Morrison ise o üç günü Bon-
wit Teller ve Lord and Taylor mağ-
azalarından tenis ve motor kıyafetle-
ri alıp borçlanmak, sonra da Dex-
ter Key'le gezmekle geçirmişti. Bar-
bara Lemont'un izni ise bir haftay-
dı. Kızı Hillary'i annesiyle bırakıp
bir otele gitmiş, orada birkaç hoş
gençle de tanışmıştı. Hepsisi de bekâr
olan bu gençlerin onunla evlenip, kı-
zına bakmağa da niyetleri yoktu ta-
bii. Fabian'da uzun müddettenberi
çalışmakta olan Mary Agnes ise on
beş günlük iznini gelecek seneye bı-
rakıp, evlendikten sonra bir ay müd-
detle tatil yapmayı istemiş, fakat
bu arzusunun da kabul ettirememişti.
Bu yüzden evinde oturup, çeyizini
hazırlamağa devam etmiş, arada sı-
rada nişanlısı Bill'le de plâja gitmiş-
ti. Mr. Shalimar ka ısı ile çocukla-
rını Cape Cod'a götürmüştü. Mike
Rice evvelâ Florida'ya gidip eski ka-
rısıyla kızını ziyaret etmeyi düşün-
müş, sonradan Caroline'in bile öğre-
nemediği bir sebep yüzünden bun-
dan vazgeçip, iznini Connecticut'ta
bir çiftliği olan arkadaşlarının ya-
nında geçirmişti. Netice itibarıyla,
herkes tatili bittiği ve işinin başına
döndüğü için gayet memnundu.

Ekimin başlarında, Caroline'i vak-
tiyle Port Blair'de beraber mekte-
be gittiği bir kız, kokteyl partiye
dâvet etti. Kız evlenmişti ve bir tıp
talebesi olan kocasıyla birlikte New
York'da oturmaktaydı. Caroline kok-
teyl partilerden sıkılır, yabancılar-
la dolu salona girmekten âdeta
utanırdı. Bu partiye de bir arkada-

Taşra otobüsleri kalörifer takacak. (Gazeteler)

— Gara İbraamın galoriferli otobüsleri galgiyo baylar!...

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

şını beraber getirmeyi istedi, fakat
ev sahibesi partide bir sürü bekâr
erkek bulunacağını söyleyerek, ona
yalnız gelmesini tembih etti.

Caroline'in arkadaşı Kippe Milli-
ken'le kocası, arka bahçeye bakan
üç odalı bir apartmanda oturmak-
taydılar.

Kippe, Caroline'i kapıdan karşıla-
yarak, yanaklarından hafifçe öptü.
«Erken geldiğine çok sevindim. İçe-
ride bir sürü bekâr var.»

Caroline mantosunu çıkararak,
holdeki dolaba asarken bir taraftan
da arkadaşını süzüyordu. Kippe
kendisini olduğundan daha da iri
gösteren, koskocaman, pilili bir bu-
lûz giymişti. Bulûzun yakası, onu
câzibeli göstermek için olacak bir
hayli de açıktı. Genç kadın, bakımı
kolay olur diye saçlarını kısa kes-
tirmişti. Üstelik kâhkülü de vardı.
Kolları gayet beyaz ve incedi, tır-
naklarını kısacak kesmiş, cilâ da sür-
memişti. Caroline, «Herhalde ev işi
bir hayli fazla,» diye düşündü. «Bu
partiye vermek için de ne kadar yo-
ruldu kimbilir?»

Kippe, «Yıldönümümüz dolayısı-
le bize yeni bir yatak örtüsü hediye
ettiler,» dedi. «Gel de gör.»

Caroline'in canı yatak örtüsü filân
görmek istemiyordu tabii, fakat ses
çıkarmadan Kippe'nin peşi sıra i-
lerledi. Loş oturma odasında misa-
firler guruplar halinde, sıkıntılı sı-
kıntılı konuşmaktaydılar.

Yatak odasında Kippe bir sır tev-
di edermiş gibi bir tavırla, «Benim
asıl istediğim seni hoş biriyle tanış-
tırmak,» dedi. «İsmi Paul Landis...
Avukatlık ediyor. Çok hoş bir genç.»

«— New York'lu mu, yoksa Port
Blair'li mi o?»

«— New Yorklu. Yengesi benim
arkadaşım. Kızla «Tabii Doğum»
kurslarında tanıştık. Sonra geçen

ay o bizi evine kokteyle dâvet etti,
Paul'u da orada gördüm. Ve hemen
«Onu hiç bir kızla evlendirmeli,» di-
ye düşündüm.»

Caroline güldü. «Sen de herkesi
evlendirmek istersin.»

Kippe bir an ona hayretle baktı,
sonra da gülmeye başladı. «Aı dedim.
Şimdi işin yeni, oyalanıyorsun. Fa-
kat bir iki sene sonra işten bıkacak-
sın. O zaman kocanı bulacak ve ev-
lendiği, kocası para kazanmağa baş-
ladığı zaman gezip eğlenecek vakit
bulur.»

Caroline, «Evlenince muhakkak iş-
ten de çıkmak mı lâzım,» dedi. «Ben
istifa etmeyi istemem doğrusu. Bu
benim için iş değil, bir meslek ar-
tık...»

Kippe rahat rahat, «Belki Paul
Landis'le evlenirsin,» diye cevap
verdi.

«— Onu daha görmedim bile.»

«— Kendisinden hoşlanacağından
eminim. Çok şeker bir çocuk. Ayır-
lırken beni muhakkak yanağımdan
öper ve onun sevgilisi olduğumu söy-
ler. Çok şakacı.»

«— Aman Allahım!»

Kippe, «Hayır, hayır, hakikaten
komiktir,» dedi. «Çok da şirin. Sen
de göreceksin ya.»

Caroline aynanın önünde durmuş
saçını tanyordu. Tuvaletin üstünde-
ki kolonyası ve parfüm şişelerine bak-
tı. «A, hâlâ bu kokuyu mu sürüyor-
sun? Mektepten hatırlıyorum. Ko-
lonya yerine lâvanta süren ilk kız
sendin. Senin çok tecrübeli ve zen-
gin olduğuna kanaat getirmiştim.»

«— Sahi mi? Hiç hatırlamıyorum.»

«— Öyle ya...» Caroline şişeyi a-
çarak kokladı. Bu koku gözlerinin
önünde bir sürü hâtıranın canlanma-
sına sebep olmuştu. «Yine sınıfta
bacaklarını ilk traş eden kız da sen-
din. Nedense bunu ben pek ayıpla-
mıştım.»

Keppie ayağını kaldırarak üzün-
tülü bir tavırla bacağına baktı. «Bu
nu yapacak vakit güç buluyorum ar-
tık.»

«— Neden?»

«— Ev işi o kadar çok ki. Evle-
ninceye kadar buna inanmazdım.
Üstelik şimdi «Tabii Doğum» kurs-
larına gidiyorum, yemek dersi alı-
yorum, pazarları kayın valdemle ka-
yın pederime yemek veriyorum, ve-
ya biz oraya gidiyoruz, doğacak ço-
cuğun eşyalarını hazırlıyorum... Bir
hayli iş... Hepsisi de hoşuma gidiyor
ya.»

Caroline, «Sen mesut ol da,» diye
cevap verdi. «En mühimi bu.»

«— Çok mesudum. İşimden nefret
ediyordum. Hamile olduğumu anla-
yınca artık istifa edebileceğim için
öyle bir sevindim ki...» Caroline'in
elini tuttu. «Haydi, gel. Senin Paul'
la tanışmanı istiyorum.»

(Devamı var.)

Happy birthday

İki samimi arkadaş arasında:
— Merhaba Pier; biraz yüzün asık görünüyorsun, birşey mi oldu?

— Daha ne olsun; şu benim sarışın sekreterim yüzünden başıma gelenleri bir bilsen!...

— Hangisi? Güzeli mi?
— Evet güzeli. Geçenlerde doğum günündü. Bir bardak içki içmek için beni evine davet etti..

— Bir de kalkmış şikâyet ediyorsun Pier!

— Gerisini dinle! Beraberce gayet zevkli birer kokteyl içtik. Sonra sekreterim tatlı tatlı gülererek «Size bir sürpriz hazırladım, dedi; ben şimdi odama gidiyorum, iki dakika sonra arkamdan siz de gelin, yalnız sizin iki dakikadan önce gelmeyin.»

— Oh oh; senin yerinde olmayı çok isterdim.

— Hiç de değil; zira odaya girdiğim zaman bütün yazıhane personeli orada idi ve üzerinde «Happy Birthday = Doğum gününüz kutlu olsun» yazan bir pastanın etrafına dizilmiş beni bekliyorlardı...

— Bu gibi hallerde hiç bozmayıp durumu gülererek karşılamak lâzımdır.

— Gülerem mi? Bunu söylemesi kolay; zira ben odaya girdiğim zaman soyunmuşum bile!...

Mecburiyet

— Büyük babam, diye anlatıyordu genç adam, 90 yaşında olmasına rağmen inanılmaz derecede dinçtir. Ata biner, tenis oynar, yüzer. Şimdi yirmi yaşında bir kızla evlenecek...

Dinleyen kadın hayretle sordu:
— O yaşıta bir de evlenmek ha?

Genç adam biraz sıkılarak:
— Pek evlenmeğe niyeti yoktu ama... Mecbur oldu da!...

İçki mütehassısı!

Saygısız bir misafirdi. Saatlerdir oturuyor ve durmadan kendisinin içki markalarını ayırtedebilmekteki kabiliyetini methediyordu. Bir şarabın veya votkanın markasını söyleyebilmesi için bir yudum alması kâfi idi.

Ev sahibi dayanamadı, dışarı çıktı ve bir dolu kadehle geri döndü, misafire uzattı. Beriki kabarak büyük bir yudum aldı ve almasıyla püskürtmesi bir oldu:

— İyi ama bu benzin!..
— Biliyorum, dedi ev sahibi; fakat markası ne?

Tembel aklı

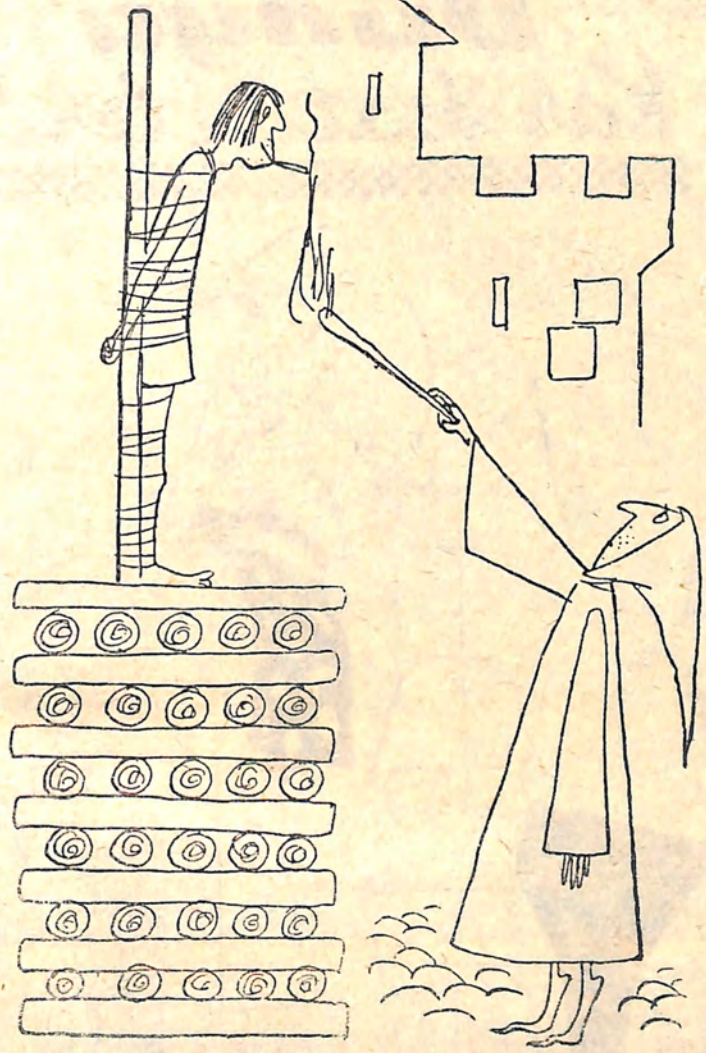
Komşusu yağmurlu bir günde ziyaretlerine gelmişti:

— Damınız iyice akıyor, niçin tamir etmiyorsunuz?

— Bugün yağmur yağıyor nasıl edeyim?

— Peki kuru havada çıkıp akarsan...

— O zaman da dam akmıyor ki!

YAZISIZ!

Mazohist

Bir revüde dans ediyordu; bir de apaş sevgilisi vardı. Kızcağız ona çok düşküncüydü. Zira tam istediği gibi bir erkekti ve onu her gün dövüyordu. Anlaşıldığı gibi kızcağız mazohistti. Yani anlayacağınız dayaktan, işkenceden zevk alan cinstendi.

Dans arkadaşları onun vücudunda her gün yara, bere ve çürükler görmeğe alışmışlardı. Fakat bir gün her tarafı mosmor bir halde geldiğini gören kızlardan biri dayanamadı:

— Marie diye bağırıldı; o insafsız herif seni bu kadar çok dövdü ha?...

Marie gülererek cevap verdi:

— Diün gece yaş günündü de şekerim...

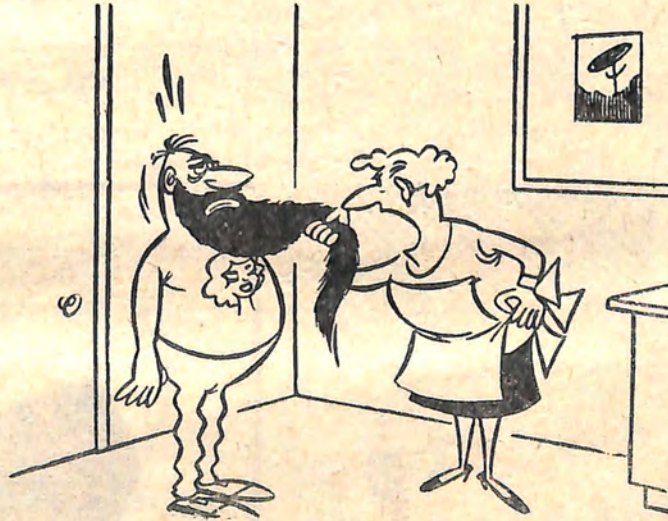
Yanlışlık!

İşinde verilen bir yılbaşı partisinden sonra bir hayli sarhoş olarak evine dönmüştü. Anahtarı çıkardı; fakat hayli uğraştığı halde bir türlü deliğe sokamadı. Olan gürültü evdekleri uyandırmış olacak ki yukardan bir pencere açıldı ve bir baş uzandı:

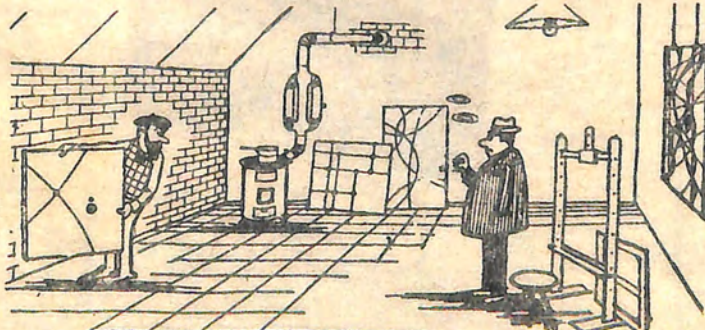
— Sersem; yanlış eve girmeğe çalışıyorsun...

Aşağıdaki cevap verdi:

— Sersem senin gibi olur; asıl sen yanlış pencereden bakıyorsun!.

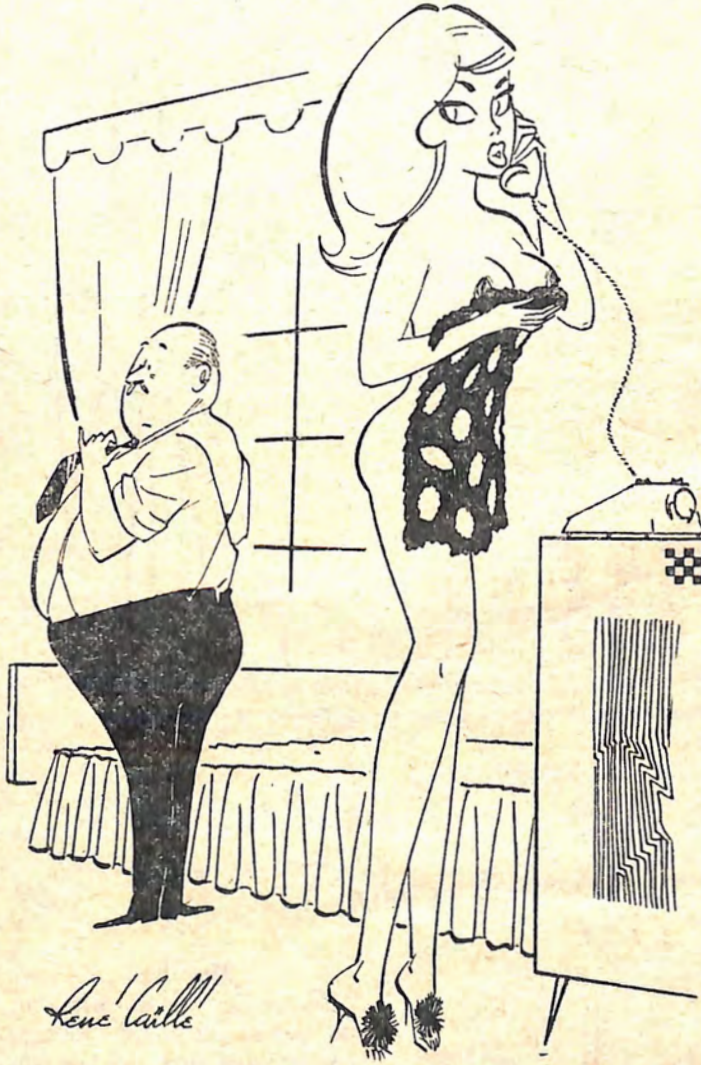

— Sen! körolası seni, niçin sakal uzattığını şimdi anladım!

— Bu tablo güzel bir çerçeveye girsin de öyle görün!

Dünya Kartüsteri

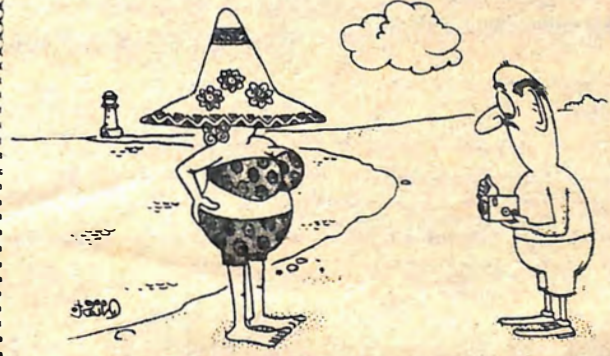

René Gaille

-YENİ BİR İŞ BULDUM, MEMNUN
KALIRSAM, KALACAĞIM!

-DOKTOR NE KADAR GÜNEŞTE
DURMAMI SÖYLEDİ?...
-BİR KOCA BULUNCAYA KADAR!

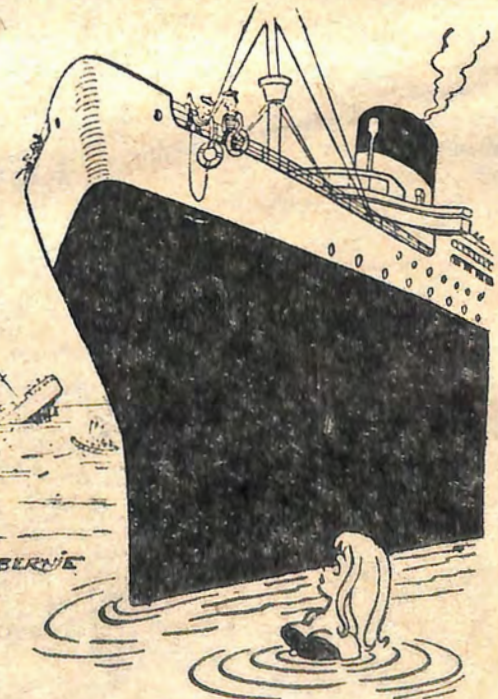
-BİRAZ GÜLÜMSE!

-VALLAHİ YENİ DEĞİL, ÇOK
TEMİZ GİYERİM!

-LOKANTANIN SAHİBİ
Mİ? YEMEĞE GİTTİ!

-BAYAAAN ! GÖĞÜS ÖLÇÜNÜZ
NE KADAR?..

1962 de en az

5 MİLYON Lira
Değerinde

50

APARTMAN
DAİRESİ

ayrıca

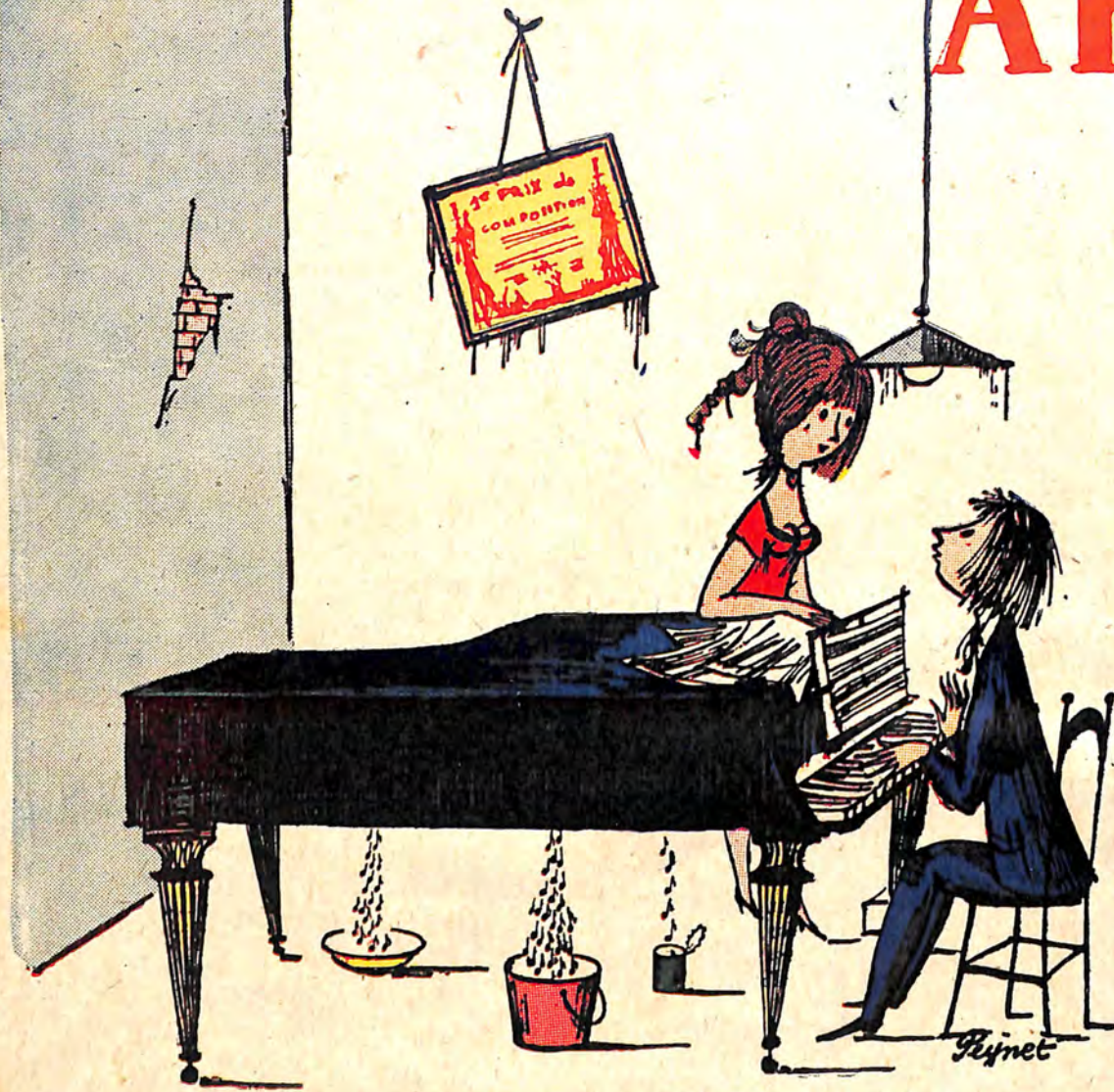
2.600.000

liralık

çeşitli para
ikramiyeleri

YAPI ve KREDİ
BANKASI

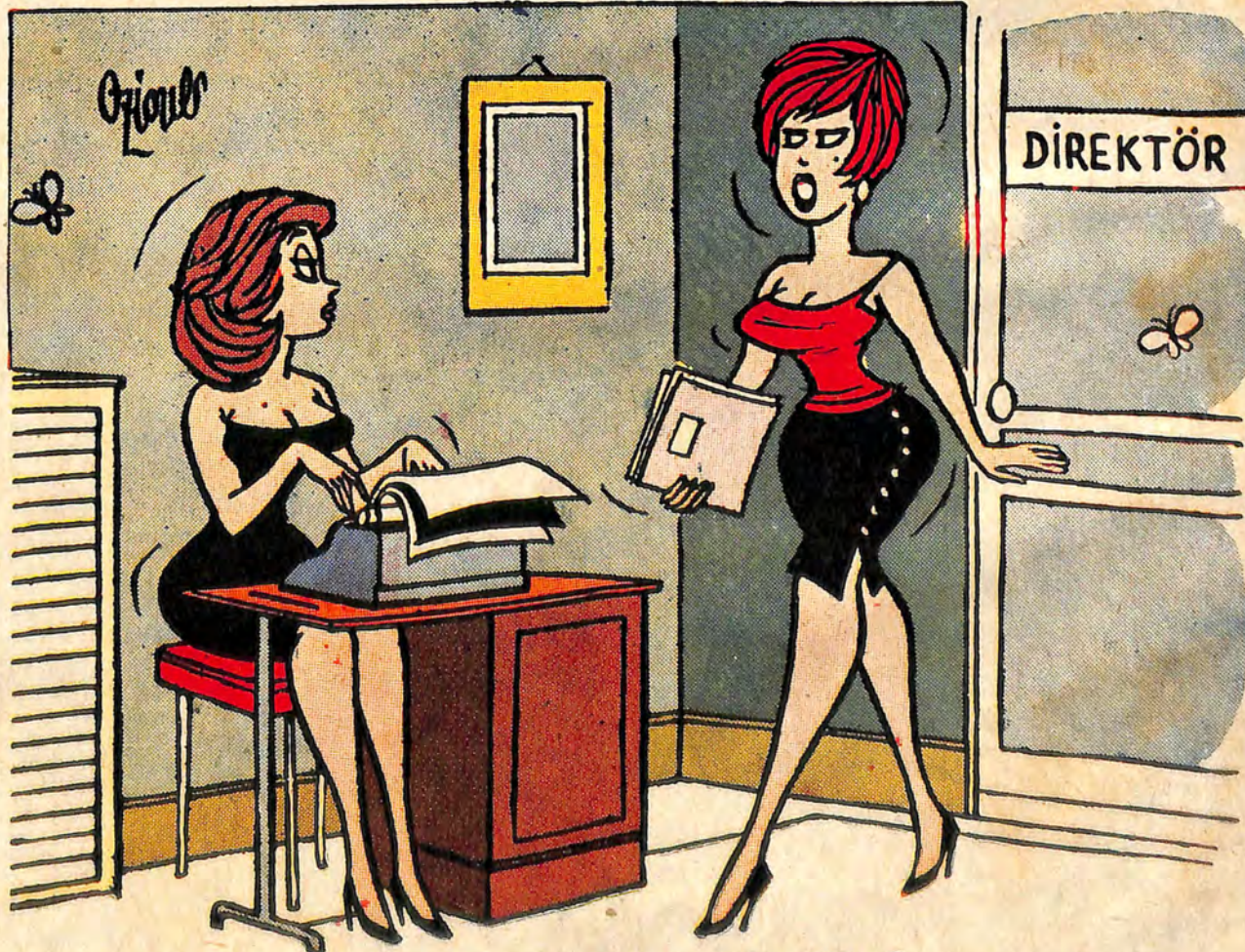
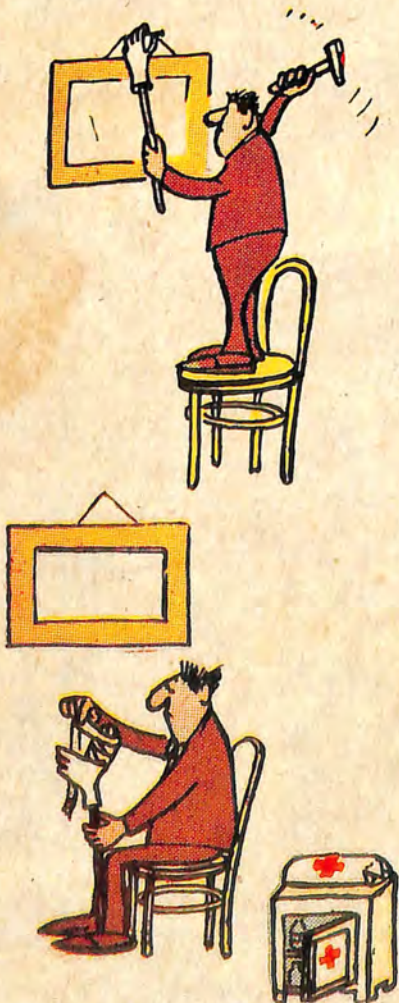
AKBABA

- İLK KONSERİMDEN KAZANACAĞIM PARAYLA
YENİ BİR PİYANO ALACAĞIM SEVGİLİM !

-TEYZEEE, SÖYLE DUR DA
SANA BİR OK ATAYIM !

- NEYE KIZDI, BİR SUÇ MU İŞLEDİN ?
- HAYIR, İSTEDİĞİ SUÇU İŞLEMEDİM !

YAZISIZ